

Cậu Ở Trong Tim Tôi Nhưng Tôi Không Thừa Nhận

Contents

Cậu Ở Trong Tim Tôi Nhưng Tôi Không Thừa Nhận	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20 - End	44

Cậu Ở Trong Tim Tôi Nhưng Tôi Không Thừa Nhận

Giới thiệu

Tôi lớn lên trong một gia đình khá giả, cuộc sống đầy đủ khiến tôi trở nên ích kỷ và kiêu ngạo. Từ k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-o-trong-tim-to-nhung-to-khong-thua-nhan>

1. Chương 1

Tôi lớn lên trong một gia đình khá giả, cuộc sống đầy đủ khiến tôi trở nên ích kỷ và kiêu ngạo. Từ khi học tiểu học tôi luôn tự mình là số một, tôi bắt chúng bạn phải làm theo những gì tôi yêu cầu. Tất nhiên bọn họ chỉ tỏ ra vui vẻ làm theo trước mặt tôi và khi vắng mặt tôi thì họ lại xì xào nói xấu sau lưng. Điều này khiến tôi rất bực mình nhưng thôi tôi cũng mặc kệ. Bọn họ nể tôi vì tôi có ba làm hiệu trưởng, họ luôn khen ngợi tôi, đề cao tôi nhưng chưa bao giờ họ coi tôi là bạn. Ngay sát bên nhà tôi có một cậu bạn rất dịu dàng và hiền lành nhưng chưa bao giờ nghe theo lời sai vặt của tôi, tôi cũng không quan tâm đến điều đó vì cậu ta là người bạn duy nhất của tôi. Cậu ấy tên là TRÍ giống như cái tên cậu học rất giỏi, ở lớp luôn là học trò chăm ngoan được biết bao người ngưỡng mộ. Chúng tôi học cùng lớp và đi học về cùng nhau cho đến năm lớp 10 hai chúng tôi cùng thi vào một trường cấp 3 có tiếng của thành phố. Cậu ấy thì đậu còn tôi thì...thiếu điểm T_T

“Híc! Làm sao đây Trí? tớ chỉ muốn học ở trường này thôi!”

“Thôi đừng buồn nữa thiếu gì trường tốt”

“Không!!!”

“Cậu cứng đầu quá”

“Nếu không thì đâu còn là Đan Đan nữa!”

“Chàì...”

“Tớ chắc chắn sẽ vào được trường này!”

“Sao cơ?”

“Thôi về đây!bye gấu”

.....

2. Chương 2

“Ba ơi!”

“Gì vậy con gái?”

“Con thiếu điểm rồi ba ơi!”

“Thì chuyển sang trường khác”

Ba tôi tỏ ra vô cùng thản nhiên nhâm nhi cốc trà nóng mặc kệ đứa con gái tội nghiệp đang ra sức năn nỉ.

“Mẹ sẽ buồn khi biết ba đối xử như vậy với con đó”

“Sao con lại nhắc đến mẹ?”

Ba tôi hết sức bất ngờ khi tôi nói vậy vì trước khi mất mẹ tôi muốn ba tôi hứa sẽ làm theo những mong muốn của tôi.

“Để ba gọi điện cho bác Vinh xem thử.”

Ông lặng lẽ suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng. Tôi biết chắc ông sẽ có cách mà, ba tôi gọi cho hiệu trưởng trường Nguyễn Chí Thanh nói chuyện một lúc rồi quay sang bảo tôi phải hứa sẽ học hành thật chăm chỉ để ba khỏi mất mặt.

Nghe xong tin mừng tôi vội vàng chạy lên phòng gọi điện báo tin cho Trí. Cậu ấy sẽ vui lắm à xem. Tôi và cậu ấy chơi thân từ khi lên 4 tuổi, chúng tôi chơi rất thân và rất ít khi xảy ra cãi vã hay giận hờn. ^ _ ^

.....

NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI HỌC

Mặc quần áo tươm tất tôi đứng trước gương soi lại một lượt, mọi thứ đã sẵn sàng tôi quay sang nhìn đồng hồ thì mới giật mình khi chỉ còn có 10 phút nữa là vào lớp.híc híc....mới ngày đầu mà đi học muộn thì còn ra thể thống gì nữa hả trời.

Tôi cầm đầu cầm cổ chạy thật nhanh đến trường bằng “vận tốc ánh sáng”. Cố lên sắp đến nơi rồi...cổng trường đã ở phía trước nhưng đang từ từ khép lại. Chờ đã...còn tôi nữa mà tôi lấy hết sức bình sinh gào thật to với hy vọng ai đó nghe được và chờ tôi nhưng cánh cổng đã đóng kín.

Hu hu...làm sao đây? Tôi đang thất thủ định quay về nhà thì có một cánh tay níu tôi lại.

“Oái...Cái gì vậy???”

“Muốn vào trường thì theo tôi”

“Nhưng muộn giờ trường khóa cổng rồi”

“Yên tâm...tôi biết lối đi khác”

Vì không còn cách nào nên tôi đành đi theo tên lạ mặt đó. Tên lạ mặt có dáng cao cao và tóc mái dài qua chân mày nhìn cũng đẹp trai. Không phải vì thế mà tôi đi theo đâu nhé, tôi chỉ muốn vào trường thôi.

“Chui đi!”

“Chui á???”

Hắn chỉ tay vào cái lỗ hổng ở tường nhìn như lỗ chó rồi bảo tôi chui vào. Đừng hòng nhé tôi thà bị mất buổi học chứ còn lâu mới chịu nhục nhã thế này.

“Nhanh lên!Bảo vệ ra thì khổ!”

“Hừ...cậu đi mà chui...tôi thà chết chứ không làm CÚN đâu”

“Ừ...Nghe nói học sinh đi học muộn sẽ bị trừ điểm thi đua thì phải”

“Cái gì?Mới buổi học đầu tiên thôi mà!”

“Thành tích được tính ngay từ hôm nay!”

Hừ...thôi đành chấp nhận thôi,cắn răng chịu đựng chui qua vậy. Với thân hình thon gọn chỉ trong một thoáng tôi đã đột nhập vào trường thành công.

“Ê! Đợi đã...tôi...tôi mắc kẹt rồi”

Khà khà cái tên khùng kia bị mắc kẹt giữa bức tường, tiến lên không được mà lùi lại cũng chẳng xong trông thật tội nghiệp.

“Mắc kẹt rồi hả?”

“Nhìn không thấy hả?”

“Zui nhĩ!!! hơ hơ...”

“Còn ơ đó mà cười à? Kéo tôi ra mau!”

“He he...ở đó mà chờ chết đi...ta đi đây...good bye my love!!!”

“Này...NÀY...”

Tôi quay lưng đi thẳng vào trường để lại một con cún tội nghiệp đang kêu í ới thảm thiết. Đáng đời...từ trước đến giờ tôi không bao giờ giúp đỡ ai cả. Nghĩ mà vui quá đi...hihi...

Đây rồi 10A2 hiện ra trước mặt tôi,tôi vội vàng vuốt lại tóc và bước nhẹ nhàng vào lớp.

“Em chào cô!Em xin lỗi vì đã đến trễ ạ!”

“Em là Đào Đan Đan phải không?”

“Dạ đúng ạ!”

“À...à em vào lớp đi! Em đến bàn trống đằng kia nhé!”

“Dạ!”

Tôi bước đến cái bàn trống duy nhất và thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống. Xung quanh đều có vẻ đang dò xét tôi và thì thầm bàn tán.

“Sao kỳ thế nhỉ? Đi muộn gần 30 phút mà không sao kìa!!?”

“Nghe đâu có quen biết hiệu trưởng trường mình mà”

“Đúng là ‘con ông cháu cha’ có khác cô mình cũng phải nể”

Đúng là bọn nhiều chuyện rảnh rỗi không có việc gì làm! Đợi đó ta sẽ xử lý từng đứa một.

“Cô ơi!các bạn này mất trật tự quá em không tập trung được”

Tôi giả bộ nai vàng ngơ ngác tố cáo tội ác tày trời của những kẻ vừa nói xấu tôi. Lập tức cô giáo nghiêm trị bọn nó liền. Đúng là cô giáo anh minh!

“Thưa cô cho em vào lớp”

Cái giọng này nghe quen quen! Tôi nhìn về phía âm thanh vừa phát ra thì phát hiện cái bản mặt của tên lạ mặt lúc nãy. Đúng lúc tôi đang nhìn thì hắn phát hiện ra tôi và nhìn tôi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

“Đàm Minh Vương! Em vào trễ 40 phút nên sẽ bị phạt ở lại quét lớp”

“Dạ em đã biết lỗi rồi ạ! Cô cho em ngồi gần bạn nữ kia được không ạ?”

Hắn chỉ thẳng tay về phía tôi với vẻ nài nỉ nên cô chấp thuận ngay. Chết rồi đúng là ‘oan gia ngõ hẹp’ mà. Thôi rồi cuộc đời tôi coi như chấm dứt từ đây.

.....

3. Chương 3

Tên lạ mặt bước đến và ra vẻ tươi cười bắt chuyện với tôi.

“Ê!Nhìn bạn quen quá!”

“Hơ...chắc bạn nhầm rồi tôi mới gặp bạn lần đầu thôi!”

“Sao nhầm được...bạn tốt với tôi thế làm sao tôi quên được”

“ ... ”

Tên thù nhớ lâu thù dai! Ta không sợ mi đâu!Ta sẽ từ từ tìm cách hạ gục mi...hehe

.....

TRÊN ĐƯỜNG VỀ NHÀ

“Ê!”

Tôi đang bước vội ra khỏi trường thì một bàn tay kéo lại làm tôi sém chút nữa là cắm đầu xuống đất. Quay lại thì mới biết đó là tên bị tôi chơi xỏ. Lúc nãy nghe cô gọi tên hắn là Đàm Minh Vương...híc Đại Ma Vương thì đúng hơn!

“Gì thế?”

“Tôi biết một bí mật vui vui à nha!”

“Ừ thì kệ cậu! Nói với tôi làm chi?”

“Bí mật của cô đấy!”

Hắn ghé vào tai tôi thì thầm làm tôi rợn cả da gà. Tên này đáng sợ thật...nhưng bí mật gì mới được chứ?

“Tôi chả có bí mật gì hết!!!”

“Ha Ha...vụ thiếu điểm đó...haizzzz cái này mà lộ ra thì người cha đáng kính của cô không biết sẽ ra sao?”

“Cậu...nói...cái...gì?”

Nghe xong lời đe dọa đó tôi run lên bần bật đến mức nói không ra tiếng. Lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ sệt như thế này!

“Muốn tôi im lặng thì nên biết điều chút heng!”

“ ... ”

“Không cần phải xúc động thế đâu...hãy chuẩn bị khăn gói biến khỏi đây đi haha...goodbye my love!”

Đến bây giờ thì tình cảnh của tôi không khác gì Đại Ma Vương lúc sáng nay. Tôi đứng chôn chân lại cảm giác như đeo cả nghìn tảng đá ở chân.

“Sao thế?”

Híc híc...là Trí cậu ấy đứng trước mặt tôi làm động tác hươ hươ tay. Tôi không thể nói được câu nào.

“Ồm hử?”

Thấy tôi không nói gì cậu ấy đưa tay sờ trán tôi, ánh mắt cậu ấy có vẻ lo lắng lắm. Hu hu cậu không hiểu đâu?

“Lên lưng tớ công về nào!”

Tôi dùng chút sức lực cuối cùng leo lên lưng Trí. Ở bên cậu tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

“Híc...chỉ có cậu tốt với tớ thôi...chỉ có cậu coi tớ là bạn...hu...hu”

Vì lòng tủi thân dâng lên nước mắt tôi cứ tuôn ra rùng rùng. Tôi chỉ biết gục đầu vào vai Trí khóc nức nở.

“Tớ...tớ biết chắc chắn có gì đó làm cậu buồn đúng không?”

“Có người bắt nạt tớ...híc híc...”

”Cậu chưa bao giờ bị thế nên cảm thấy buồn lắm đúng không?”

“Ừm...híc”

“Không sao đâu! Mọi chuyện đều có cách giải quyết mà”

Trí đưa tôi về nhà rồi về luôn vì cậu ấy nói còn nhiều bài tập phải làm. Ba tôi thì chưa về, căn nhà trống trải lạ thường. Tôi đi thẳng lên phòng nằm ngủ một giấc cho đỡ mệt.

Reng...reng...reng! Là tiếng chuông điện thoại reo. Số lạ hoắc... tôi mở máy lên nghe...

“Alo! cho hỏi ai vậy?”

“He he... thử đoán xem!”

Là giọng cười của thằng cha trời đánh Đại Ma Vương, cái giọng cười xóc óc chỉ muốn chọi dép vào mặt.

”À...cậu là Vương hử?”

“Hơ hơ...đúng rồi, rảnh không? Ra công viên gặp tôi xú đi”

“Ồ điên...tôi không rảnh!”

Tôi gào vào điện thoại từng chữ một. Mà lạ thật sao hắn moi được số của tôi nhỉ? Tên này cũng không phải dạng vừa.

“Không thì thôi! Tôi đang định thương lượng về bí mật của cô nhưng nếu cô không rảnh thì thôi vậy!”

“Khoan đã...tôi sẽ ra!”

“Thế nhé 15 phút sau tôi muốn cô phải có mặt tại đây!bye”

Tút tut tut...Cái gì chứ hần nghĩ tôi là phải siêu nhân chắc? Tôi tức muốn ọc máu! Thôi việc cấp bách bây giờ là phải ra đó xem tên này giở trò gì?

Tôi dùng hết sức chạy ra đến công viên chỗ thằng cha đó đang ngồi vênh mặt. Phù cuối cùng thì cũng đến nơi!

“Trễ mất 1 phút 25 giây rồi! Cuộc đàm phán kết thúc!Bye bye!”

“Ồ...”

“Thôi nhé để khi khác tôi có hứng rồi bàn sau!”

Nói rồi hần nhảy lên xe máy phóng một mạch mất hút để tôi đứng ngửi khói. Đúng là ức chế mà...hần bắt tôi chạy học xì ngẫu đến đây rồi nói không có hứng ư? Tôi trở thành một con rối để hần xoay như chong chóng ư? Bỗng chốc nước mắt lại trào ra mặc dù tôi đã cố ngược mặt lên cho nước mắt chảy ngược vào trong nhưng không thể kìm nén.

“Lại khóc à?”

“Cậu đây rồi...hu hu...”

Tôi ôm chầm lấy cổ cậu bạn thân khóc thút thít. Những lúc tôi buồn nhất thì cậu lại đến bên tôi ân cần hỏi han...híc híc

“Tớ lại công cậu về nhé!”

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cậu ấy công tôi nữa. Hồi còn nhỏ tuy tôi là người chuyên bắt nạt người khác nhưng tôi lại là người hay khóc nhất. Tôi luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt bọn họ nhưng khi nghe ai đó nói gì không hay về tôi thì tôi lại khóc. Những lúc như vậy chỉ có Trí là người duy nhất biết và lại công tôi về. Tôi nhớ có lần cậu ấy công tôi bị đám bạn nhìn thấy,tôi nghe rõ bọn họ nói về tôi và Trí.

“Con này lại bắt thằng Trí làm ngựa chơi đây mà!”

“Ừm...chắc nó cũng ghét con Đan lẩn nhưng không nói thôi”

”Sao nó không bo-xì con Đan đi nhĩ?”

Trí cũng nghe thấy nhưng im lặng không nói gì và cứ thế công tôi bước đi.

“Cậu có ghét tớ không?”

“Không!”

“Tại sao? Ai cũng ghét tớ mà?”

“Cậu là bạn tớ...cho nên tớ sẽ không ghét cậu đâu!”

Trí nói to nhưng có vẻ hơi ngại ngùng thì phải? Chuyện hồi nhỏ mà nhắc lại thấy sến quá trời!

“Đang nghĩ gì thế?Sao không khóc nữa?”

“Cậu muốn nhìn tớ khóc lắm hả”

“Cũng không hẳn nhưng lúc cậu khóc tớ thấy cậu...dễ thương lắm!”

Trời sao lại có tên nào mà hấp thế này lại thích nhìn người ta khóc vậy?

“Thật ra thì lúc khóc cậu không kiêu căng hống hách...”

”Thật hả...thế tớ phải làm sao?

“Thay đổi đi!”

.....

4. Chương 4

Về đến nhà tôi vẫn không khỏi suy nghĩ về câu nói của Trí làm sao có thể thay đổi đây? Từ trước tới giờ tôi không quen làm theo ý người khác, xin lỗi, cảm ơn hay đại loại những gì tôi không thích.

Reng...reng...reng lại là thằng cha Đại Ma Vương đó gọi.

“Gọi làm cái quái gì thế”

“Hê...hê vẫn giận tôi vụ hồi chiều hả?”

“Ặc...chấp chi hạng tiểu nhân bỉ ổi!”

“Thằng đó là thằng nào thế?”

Hắn không để ý đến lời mỉa mai của tôi mà lại hỏi một câu chả liên quan gì đến hắn.

“Thằng nào?”

“Cái thằng công cô về á!”

“Bạn tôi!”

“Sao cứ để người ta công thế! Tôi thấy hai lần rồi đấy!”

Ồ thằng cha này hâm hả? Tôi làm gì thì kệ tôi chứ! Ma sao hắn biết chứ...hay là hắn theo dõi tôi! Đúng là đồ biến thái!

“Tôi thích thế đấy! Liên quan gì đến kinh tế nhà cậu không?”

“Nhưng tôi không thích thế!”

“Không thích thì kệ cậu chứ, đồ thiếu nhiễm sắc thể, biến thái...”

“Tôi không cho phép cô gặp nó nữa!”

Tút...tút...tút...mẹ khỉ!tôi đang định chửi cho hắn một trận xối xả thì lại tắt máy...sao lại có loại người vô duyên thế không biết? Bực mình chết mất! A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Reng...reng...reng...

“Đồ bầm dập, đồ thối tha, đồ chết tiệt, đồ...”

“Tớ đây mà...”

“Trí hả...tớ tưởng...”

“Tưởng gì? Cậu muốn thay đổi thì phải kiềm chế cảm xúc chứ! Đụng tý là chửi người vô tội vạ!”

“Thì tớ nhầm mà tớ đâu định chửi cậu đâu!”

“Cậu phải xin lỗi tớ chứ!”

“Không!”

Tút...tút...tút

Xin lỗi? Lạ thật từ trước đến nay cậu ấy chưa bao giờ yêu cầu tôi làm như thế cả. Tôi không thích như thế đâu. Lòng tự ái dâng lên tôi tắt máy rồi ném điện thoại sang một góc rồi úp mặt xuống gối. Cậu ấy biết tôi sẽ không nói lời xin lỗi mà vẫn bắt tôi nói ư? Hu hu...

Không được rồi chắc cậu ấy giận lắm tôi...tôi phải...xin lỗi thật rồi. Tôi không muốn vì điều này mà mất đi người bạn duy nhất của tôi.

Reng...reng...reng

Tôi với lấy điện thoại đúng lúc nó lại reo lên. Chắc là Trí...?

“Híc híc...tớ...xin...lỗi...tớ không cố ý...híc...tớ sẽ nghe lời cậu mà!”

“Oh! Nể tình cô khóc sụt sùi nên tôi tha lỗi cho cô! Cô hứa là nghe lời tôi không gặp thằng đó nữa rồi đấy!Hơ hơ...”

“Cái gì? Cậu không phải là...”

Trời ơi! Người cần xin lỗi thì lại không xin lỗi lại đi xin lỗi tên Đại Ma Vương khốn nạn này! Mọi chuyện lại càng rắc rối hơn!

“Công nhận lúc này cô tội nghiệp thật đấy! Xoa đầu cái nè!”

“ ... ”

Chắc chết quá!Tôi chỉ còn cách tắt máy rồi tiếp tục khóc như chưa bao giờ được khóc thôi. Ngày đầu tiên đi học mà đã nhiều chuyện rắc rối xảy ra rồi. Tình bạn của tôi lại bị rạn nứt bởi một tên xa lạ từ trên trời rơi xuống.

Ngày mai đi học lại phải đối diện với tên răn độc kia đây là nỗi ám ảnh khiến tôi không thể nào chợp mắt. Giá như lúc sáng tôi ở lại giúp hắn thoát ra thì đâu có gây thù chuốc oán với hắn để giờ khốn khổ thế này! Tôi tự trách sự kiêu ngạo của mình,tôi ghét chính bản thân tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy chúa ghét cái tính ích kỷ của mình,chắc đã đến lúc phải thay đổi rồi!

.....

5. Chương 5

A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Một ngày mới lại đến,tôi xốc lại tinh thần bằng một tiếng hét thật to. Sau khi chào ba đi học tôi bước thật nhanh đến trường để không bị muộn học nữa. Trước mặt có một dáng người rất quen! Đó là Trí...trước kia chúng tôi thường đi học cùng nhau nhưng giờ thì không! Có lẽ cậu ấy vẫn còn giận tôi lắm...tôi lại không đủ can đảm để gọi cậu ấy. Tôi bèn đi theo sau lưng cậu ấy nhìn theo từng bước đi chậm rãi.

“Sao lại đi sau lưng tớ?”

“Tớ...cậu còn giận tớ hả?”

“Còn...”

“Thế tớ phải làm sao?”

“Cậu biết rồi mà!”

À phải rồi hôm qua cậu ấy nói tôi phải xin lỗi cậu ấy mà. Tôi đang định lên tiếng thì tên Vương từ đâu xuất hiện lôi tôi đi.

“Làm gì vậy!!!”

“Đi vào lớp”

“Bỏ ra...đồ biến thái!”

Trí nhìn Vương với ánh mắt ngạc nhiên rồi lại quay sang nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Híc...

“Cậu là ai?”

“Không liên quan gì đến mày”

“Bỏ Đan ra ngay!”

Lúc này nhìn Trí vô cùng hung dữ,tôi chưa nhìn thấy Trí như thế này bao giờ. Trước giờ cậu ấy luôn bình tĩnh trước mọi chuyện mà sao hôm nay lại nóng nảy như thế?

“Bỏ tôi ra mau thằng cha chó chết! Không biết đánh vắn từ nhục hả?”

Mặc cho tôi gào lên chửi rửa hắn vẫn không bỏ tay ra và còn lôi đi nhanh hơn.

Bốp! Một cú đấm như trời giáng xuống mặt của Vương khiến cậu ta buông tay tôi ra rồi ôm vào chỗ vừa bị đấm còn nóng rát. Chính là Trí! Cậu ấy đã đấm Vương...tôi không tin vào mắt mình nữa.

“Đánh nhau bọn mày ơi!”

“Nhanh nhanh ra xem đánh nhau!”

“Học sinh Nguyễn Chí Thanh đánh nhau kìa...haha vui quá”

Không chỉ học sinh trường tôi mà cả học sinh trường khác cũng bu vào xem đông như kiến. Họ không những không can mà lại còn hò reo cổ vũ cho hai người đó đánh nhau nữa chứ.

“Mày thích đánh nhau hả?”

“Tôi không cho phép cậu bắt nạt Đan!”

Trái ngược với vẻ mặt không chút biểu cảm của Trí là vẻ mặt tức giận của Vương. Mắt cậu ta trợn lên như lợn lòi bị trọc tiết rồi lao vào định đấm trả lại Trí. Trí nhìn công tử thế mà rất nhanh nhạy nên né được cú đấm của Vương. Vương càng thêm tức giận cậu ta càng lao vào đấm Trí tới tấp. Lần này Trí không né được nữa nên bị đấm chảy máu mũi...Híc chắc là đau lắm! Tôi chạy đến ôm lấy Trí hy vọng cậu ấy sẽ cảm thấy bớt đau phần nào.

“Đừng đánh nữa mà...huhu”

“Đan tránh ra đi...”

“Tránh ra!!!”

Cả hai bọn họ đều đẩy tôi ra xa và tiếp tục đấm nhau. Trời ơi...thầy cô đâu cả rồi? Sao không có lấy một người ra ngăn cản họ. Lỡ xảy ra án mạng thì biết làm sao? Học sinh bu lại ngày càng đông, dường như cả thành phố đổ dồn vào đây để xem đánh nhau.

“Dừng tay!”

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về người vừa phát ngôn. Anh ta bước đến và đẩy hai người đang đánh nhau bầm dập kia ra. Tôi nhìn thấy bảng tên anh ta có tên Đinh Bình Uy học sinh lớp 11A1.

“Hai người to gan thật dám đánh nhau trước cổng trường còn coi nội quy trường học ra gì không?”

“Ông là cái đình gì mà lên mặt dạy đời tôi!”

Wương hất hàm như thách thức anh ta, hẳn không thèm để ý đến lời nói của anh Uy và tiếp tục xông vào. Lần này mục tiêu không phải là Trí mà là anh Uy. Trời ạ! Vừa nãy anh Uy là người can thiệp thì bây giờ cũng trở thành nạn nhân bị Vương ‘đồ sát’. Tôi lao vào ngăn cản thì bị Vương hất mạnh một cái ra làm tôi có một pha vồ ếch ngoạn mục. Thấy thế Trí lại tiếp tục xông vào đánh Vương.

“WoW!!! Hay quá! Trận chiến ngày càng gay cấn rồi!”

Không biết lời đâu ra một tên MC lăm lăm bình luận cho trận chiến chẳng biết vì cái gì thế này. Tôi không thể kiềm chế được nữa bèn cúi xuống rút đôi guốc nhọn ra phang vào đầu hắn.

Chiếc guốc được đáp thẳng vào đầu hắn rồi từ từ hạ cánh trước cả chục con mắt trợn tròn. Cả ba người bọn họ cũng dừng lại, đến cả tôi cũng không dám tin mình là người vừa gây án.

“Đầu của tôi! Con kia mày chán sống rồi hả?”

Tên MC gà mờ vừa ôm đầu vừa lao đến định tát cho tôi một phát nhớ đời, tôi chỉ có cách nhắm mắt chờ đợi phát tát đó.

A!!!!!!!!!! Sao vẫn không thấy động tĩnh gì hết nhỉ? Tôi từ từ mở mắt ra thì phát hiện cả Trí và Vương đều đứng che chở cho tôi còn tên kia thì xanh mặt nhìn họ.

“Các em bước lên phòng hiệu trưởng ngay lập tức!”

Thầy giám thị xuất hiện làm đám đông dân ra chỉ còn lại 5 người với bộ dạng đầy thương tích. Sao bây giờ thầy mới đến chứ? Mặt của Vương thì bị bầm ở góc miệng, Trí thì bị chảy máu mũi, anh Uy tội nghiệp bị

bầm đen hai con mắt riêng tên kia thì bị xưng một cục to như quả trứng ở đầu. Thôi rồi! Lần này có khi cả Trí và Vương cũng cùng tôi khăn gói quả mướp rời khỏi trường!

.....

6. Chương 6

Thôi rồi làm thế nào bây giờ? Ba mẹ của Trí mà biết Trí đánh nhau thì kiểu gì cũng mắng cậu ấy dữ lắm đây.

“Cả 5 em đánh nhau hội đồng ở trước cổng trường tội này phải xử lí thật nghiêm”

“Khoan đã thầy ơi!”

Một học sinh nữ có dáng người tròn tròn giơ tay lên tiếng làm mọi chú ý lại đổ dồn về phía cô ấy.

“Thưa thầy anh Uy 11a1 là người vào can còn bạn Huỳnh Tấn Kiệt chỉ là vô tình bị thương thôi.”

“Ý em là hai người này không có lỗi?”

“Vâng ạ! Nếu thầy bắt cả hai người này thì thật không công bằng thầy ạ!”

Suy nghĩ một lát rồi thầy chỉ tay vào ba chúng tôi phán xét.

“Ba cô cậu lên phòng hiệu trưởng.”

.....

PHÒNG HIỆU TRƯỞNG

Trên đường đi lên phòng hiệu trưởng tôi và hai người kia đều bị những học sinh trong trường chỉ chỗ xoi mói. Không chỉ có khối 10 mà còn hội tụ đông đủ cả khối 11 và 12.

“Phén này thì nổi tiếng thật rồi!”

Cái tên Vương này vẫn còn nói được câu đó nữa à? Chuẩn bị xéo khỏi trường rồi còn nổi tiếng với ai nữa chứ?

“Trời ơi là Trí! Cậu ấy đánh nhau ư? Tớ không tin đâu!”

“Hả cả hot boy Vương nữa! Cậu ấy bị thương rồi!”

“Hình như là vì con hồ ly tinh kia”

Đám nữ sinh như bị điện lên khi thấy hai anh chàng được xem là cool boy và hot boy bị tổn hại nhan sắc. Không ngờ lên cấp 3 rồi mà Trí vẫn được nhiều fan hâm mộ thế. Mà cũng đúng cậu ấy vừa đẹp trai, học giỏi lại còn dịu dàng và hiền lành nữa!

“Vương ơi! Cậu có đau lắm không?”

Mặt hot boy đáng yêu ngồi ngời ngời mà lại bị bầm thì quả là nỗi đau của fan hâm mộ cậu ta. Cần gì phải làm toáng lên như thế chỉ bị bầm tí xú thôi mà.

“Không biết con nhỏ kia có điểm gì đẹp mà lại khiến hai chàng hoàng tử của chúng ta phải động tay động chân chứ?”

Rõ ràng là hai người bọn họ tự đánh nhau mà bây giờ họ đổ hết tội lỗi lên đầu tôi chứ. Nếu không phải có thầy giám thị đi bên cạnh thì tôi đã phang guốc vêu đầu bọn nó rồi.

Cuối cùng cũng đến phòng hiệu trưởng, tiếng chỉ trích rèm pha của những phát ngôn viên ngoài kia cũng loãng dần và mất hút khi cửa phòng đóng kín lại.

“Các em ngồi đi!”

Thầy hiệu trưởng nhìn chúng tôi và chỉ chỗ cho chúng tôi ngồi xuống bàn. Cô văn thư mang một bình trà nóng rót vào ba cái ly trên bàn rồi lại đẩy cửa ra ngoài cùng thầy giám thị. Trong phòng chỉ còn ba đứa bọn tôi ngồi đối diện với thầy hiệu trưởng.

“Trà thơm quá! Chắc là trà ngoại đây!”

Oái tên Vương khùng này nói vớ vẩn gì thế không biết? Trong khi tôi đang căng thẳng muốn chết thì hắn vẫn có tâm trạng thưởng thức trà thơm.

“Ừ thơm thật!”

Trời cả Trí cũng bình thản như không luôn,cậu ấy nâng ly trà lên nhấp môi và ngửi hương thơm nữa. Bó tay hai thằng hâm này luôn! Tôi cũng muốn uống thử xem trà thơm như thế nào mà hai tên hâm kia khen tẩm tặc.

“Ừm...đúng là rất thơm! Để tí nguội nguội rồi uống!”

Wow!Từ nhỏ tới giờ tôi chưa từng được uống ly trà nào mà thơm như thế này. Tuy uống trong hoàn cảnh này nhưng hương vị của trà đã làm tôi bớt căng thẳng hơn.

“Uống nóng mới ngon Đan à”

Trí cầm ly trà đưa lại cho tôi mùi hương ngào ngạt tỏa ra như một liều thuốc an thần vậy. Tôi quay sang Vương ly trà của cậu ta đã hết nhãn từ khi nào rồi!

“Chờ! Cậu uống nhanh thế sao cảm thụ được vị ngon của trà?”

“Tại nó ngon quá!”

Hả có nhầm không vậy vừa nãy họ đánh nhau toí tả mà giờ thì thân mật như chơi thân từ nhỏ. Đầu óc mấy người này không bình thường chút nào,nhưng như vậy cũng hay tôi muốn họ làm bạn chứ không muốn họ làm kẻ thù của nhau.

“Thôi đủ rồi! Kết thúc tiết mục uống trà chúng ta đi thẳng vào vấn đề luôn!”

“Xí thầy ơi! Cho em xin thêm ly nữa ạ”

Chắc tôi xui luôn quá tên Vương hắn lại còn dám xin thầy thêm ly nữa kìa! Tôi nghĩ thầy sẽ mắng cậu ta té tát nhưng thầy lại cho hắn thêm ly nữa chứ.

“Đã tỉnh táo rồi thì cô cậu tường trình lại sự việc đi!”

“Để em nói ạ!”

Tôi chưa kịp lên tiếng thì Vương đã nhanh nhẩu đứng lên nói trước,thôi kệ mi! Vụ này là do mi gây sự trước mà. Tốt nhất là nên nói hết sự thật và nhận lỗi đi!

“Lý do các em đánh nhau là gì?”

“Dạ là vì Trí thích Đan và em cũng thích bạn ấy nên bọn em đánh nhau thôi!”

Sặc!!! Tôi và Trí đều giật nảy mình về câu nói vừa rồi của Vương. Tên này đầu óc có vấn đề rồi sao? Không nói thật may ra thầy còn thương tình giảm nhẹ hình phạt cho.

“Dạ...không phải...”

Tôi chưa kịp phản đối lời nói đó thì bị Vương ấn đầu xuống rồi nháy mắt ra hiệu.

“Đúng rồi thầy ạ! Em biết đánh nhau là không tốt nhưng vì bạn Đan em phải ra tay thôi!”

Ặc!!! Đến Trí cũng bị lấy bệnh ám đầu của tên Vương đó rồi! Còn tôi thì đơ mặt ra chả hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa!

“Đúng là năng động cởi mở,sáng tạo đột phá! Học sinh năm nay cũng dũng cảm đấy chứ dám đấu tranh vì tình cảm của mình và dám thẳng thắn thừa nhận”

Trời! Xem ra thế giới này chỉ còn tôi tỉnh táo thôi! Cả thầy hiệu trưởng cũng chập chập beeng beeng rồi!

”Vâng ạ! Em sẵn sàng nhận mọi hình phạt chỉ mong thầy tha cho bạn Đan!”

Trí ơi là Trí cậu đâu có lỗi,lỗi là do tên Vương đó mà! Ngốc quá sao lại tự nhận lỗi thế không biết!

“Đan cũng có lỗi thầy ạ! Tại bạn ấy xinh quá lấy mất trái tim em rồi!”

Thằng cha Đại Ma Vương này thái hóa biến chất rồi hả? Nói vớ vẩn cái khi gì thế không biết may là có thầy ở đây nếu không hẳn đã được nhận một trường của tôi rồi!

“Yêu đương ở tuổi học trò là không tốt nhưng cũng không hẳn là xấu! Tôi sẽ phạt các em đi cạo bã kẹo cao su 10 phòng học thay vì lập biên bản đuổi học các em”

Choáng! Hình phạt gì mà lạ đời thế không biết nhưng dù sao cũng không bị đuổi học là may mắn lắm rồi!

“Cảm ơn thầy nhiều nhiều ạ!”

“Chỉ một lần này thôi đó nếu có lần sau thì thầy không nương tay nữa đâu biết chưa!”

“Dạ!”

Phù may quá! Bước ra khỏi phòng hiệu trưởng thật nhẹ nhõm quá! Chúng tôi trở về lớp và học tiếp,bỏ mất cả 3 tiết học rồi.

“Ê Trưa ở lại làm nhiệm vụ đặc biệt thầy hiệu trưởng giao nhé!”

Vương quay sang nói với Trí rồi kéo tôi về lớp còn Trí thì rẽ vào lớp bên cạnh. Mọi chuyện cũng đã được giải quyết êm xuôi nhưng còn vụ làm vệ sinh không biết sẽ như thế nào. Còn cái tên MC tên Kiệt gì đó nữa hẳn nhất định sẽ không tha cho tôi!

.....

7. Chương 7

Híc...thế là sau giờ học chúng tôi mỗi người cầm theo một cái xô nhỏ và một cái cạo đi làm nhiệm vụ cao quý của thầy hiệu trưởng giao cho là cạo bã kẹo cao su.

Dương Gia Trí, Đào Đan Đan, Đàm Minh Vương lên tầng hai làm vệ sinh phạt! Xin nhắc lại Dương Gia Trí, Đào Đan Đan, Đàm Minh Vương lên tầng hai làm vệ sinh phạt! Tiếng loa trường phát ra to tướng làm mọi người đều xì xào. Mặc kệ các người muốn nghĩ gì thì nghĩ, muốn nói gì thì nói đi.

“Trí ơi tớ làm hộ cậu nhé!Tớ thích cậu rồi”

Má ơi! Nhà người không phải con trai sao? Tôi nổi hết da gà khi nghe tên Huỳnh Tấn Kiệt nói vậy với Trí. Hẳn ta nói ẻo ẻo không thể diễn tả được thứ âm thanh trai không ra trai gái không ra gái của hắn.

“Cô không biết à? Nó là Gay!”

GAY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Trong lúc đang ngỡ người vì câu nói đó thì Vương đã thông báo cho tôi biết sự thật này.

“À... hiểu hiểu!!!”

Không chỉ tôi mà Trí cũng bất ngờ không kém, đúng là xã hội này không đơn giản như tôi nghĩ.

“Cảm ơn cậu! Nhưng tớ tự làm được.”

Trí vẫn lịch sự từ chối hẳn ta trong khi tôi không nhịn cười nổi. Đáng ra tôi phải biết ngay từ khi tôi ném vào đầu hắn chứ nhưng do hoàn cảnh lúc đó rối ren quá nên cũng chẳng kịp nhận ra.

15 PHÚT SAU

“Trời ơi! Phạt gì không phạt lại đi phạt cái việc kinh khủng này?”

Vương cau có mặt mày tỏ thái độ không muốn làm nữa, hẳn bỏ xô định bỏ đi để trốn tránh nhiệm vụ đây mà!

“Lo mà làm đi! Cậu định bỏ về an nghỉ đó hả?”

“Đâu có tôi ra ngoài một chút!”

Nói rồi hắn chạy một mạch ra ngoài, giờ chỉ còn tôi và Trí đang loay hoay cạy từng cái bã kẹo cao su đen thui dính bệt xuống sàn nhà.

“Sao cậu lại đánh Vương?”

“Tại nó bắt nạt cậu!”

“Nhưng cậu cũng không nên ra tay mạnh như thế!”

“Tại mới đánh nhau lần đầu nên tớ không biết phải dùng bao nhiêu lực là đủ.”

Trời đất! Cậu ấy đưa ra cái lí do ngớ ngẩn thế không biết. Trí từ nhỏ luôn là người hiền lành và không đánh nhau bao giờ nhưng vì chuyện hôm nay mà cậu ấy đánh người ta thì hơi lạ, lúc trước cậu ấy luôn là người bình tĩnh giải quyết mọi việc bằng lời nói mà giờ thì dùng nắm đấm để giải quyết.

“Cậu biết đánh nhau là không tốt mà! Lỡ ba mẹ cậu biết thì sao?”

“Tớ không muốn thấy ai bắt nạt cậu hết!”

“Nhưng tớ...”

“Cậu yên tâm tớ không để ai bắt nạt cậu nữa đâu.”

Tôi chưa kịp lên tiếng thì Trí chồm qua lấy tay áo lau vệt nhỏ trên mặt cho tôi. Cậu ấy thật dịu dàng nhưng tôi vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói đó của Trí. Kể cả khi ở trong phòng hiệu trưởng cũng vậy, toàn nói những lời khó hiểu thôi.

“Hai người thân thiết quá nhỉ?”

Tên Vương bỏ đi một lúc lâu rồi quay lại mang theo một ổ bánh mì nhìn Trí với ánh mắt khó chịu.

“Ăn đi! Chắc phải làm đến tối mới xong hết 10 phòng học.”

Vương đưa cho bánh mì cho tôi rồi quay lại làm tiếp phần của cậu ta. Tôi cũng không chần chừ gì nhưng sao chỉ có một cái vậy còn Trí nữa mà! Đúng là tên nhỏ mọn hắn vẫn còn thù dai đây mà.

“Ăn với tớ nha!”

“Cảm ơn Đan nhé!”

Tôi và Trí cùng mỉm cười một cách ngon lành khiến tên Đại Ma Vương vô cùng tức tối ‘giận cá chém thớt’ nện rầm rầm xuống nền nhà. Trông cậu ta như con khỉ đột vậy nhìn vui quá!

“Chia nhau ra làm đi! Hai người cứ như vậy thì biết bao giờ mới xong đây?”

“Ừm...Đan làm một mình nha bọn tớ xuống dưới làm au nha!”

“Thế cũng được.”

Thế là tôi phải thui thủi làm một mình, chắc chắn tên Vương đang dùng kế li gián tôi và Trí đây mà. Một mình thì một mình không có gì làm khó được Đào Đan Đan ta hết!

1 tiếng...2 tiếng...3 tiếng..... thời gian trôi qua rất nhanh mới đó mà đã gần 8 giờ tối rồi hay là tại tôi làm quá chậm nên thấy thế.

Oh YEAH!!! Xong rồi! không biết Trí làm xong chưa nhỉ? Nhìn lại thành quả lần cuối tôi đang định xuống dưới tìm Trí thì đèn vụt tắt.

Oái!!! toi đời con rồi! Tôi không thể nhìn thấy gì trong bóng tối nên đành ngồi im vào một góc chờ ai đó đến cứu.

“khà khà khà..... Á”

Âm thanh kinh dị phát ra từ phía hành lang làm tôi sợ thót tim đến mức người run bần bật không nói được ra lời nào.

“Hu hu... mẹ ơi,ba ơi,chúa ơi, phật tổ ơi cứu con với...Trí ơi cứu tớ với!”

“A...á á á á.....”

Ghê quá đi mất tiếng gào rú rùng rợn chói tai như của một con yêu nữ phát ra mỗi lúc một gần như đang đến tìm tôi lấy mạng.

Hu hu trong khoảnh khắc này tôi chỉ mong đèn sáng lại để tôi có thể ném bể đầu con ma nữ khốn kiếp này. Nhưng tiếng la đang ngày càng to hơn và cứ liên hồi làm tôi sợ phát khóc.

“Đừng sợ! Tớ ở bên cậu đây!”

“Trí... Trí hả...sao...giờ cậu mới đến..?”

Tôi ôm chầm lấy cổ người đã đến cứu tôi đến khi đèn bật sáng tôi nhìn thấy Trí đang đứng ở cửa trên tay cầm một chiếc máy nghe nhạc, Trí đứng đó vậy đây là ai?

“Oái...tránh ra!!!”

Trong đêm tối tôi đã ôm tên Đại Ma Vương vì cứ nghĩ đó là Trí, ôi trời ơi tôi chỉ muốn chết quách đi cho rồi!

“Tại sao cứ phải là Trí? Tôi thì sao chứ?”

Vương nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nói một cách giận dữ như đứa trẻ không đòi được kẹo. Hắn đứng phắt dậy rồi chạy một mạch đi luôn.

“Không sao rồi! Cậu đừng sợ nữa.”

“Con ma...vừa nãy...tớ nghe thấy...”

“Không có con ma nào hết. Có ai đã bày trò dọa cậu thôi!”

Trí đưa cái máy nghe nhạc ra trước mặt tôi rồi lấy tay lau nước mắt đầm đìa trên mặt cho tôi. Thì ra có ai đó đã ngắt nguồn điện rồi mở cái máy này lên dọa tôi. Thực ra những tiếng kêu phát ra từ trong cái máy này đã làm tôi sợ chết khiếp.

“Lên lưng tớ công cậu về.”

.....

Về đến nhà tôi nghĩ mãi không ra là ai đã cho tôi một phen hú vía. Liệt kê danh sách kẻ thù thì có rất nhiều nhưng hai người tôi thấy khả nghi nhất là tên Vương bày trò anh hùng cứu mỹ nhân, người còn lại là tên kiệt ‘Ái nam, ái nữ’ đang ngậm nỗi uất ức do tôi mang lại. Trời ơi là trời sao mọi chuyện cứ liên tiếp đổ ập lên đầu con thể hả trời? Kẻ thù này chưa đi thì kẻ khác lại tới! Ông trời đang muốn hành hạ tôi đây mà! Tôi mãi suy nghĩ nên không biết đã thiếp đi từ lúc nào khi mở mắt ra thì trời đã sáng.

“Ăn sáng rồi hãy đi học.”

“Dạ thôi con muộn rồi ạ!”

Thế là cả bữa sáng cũng không được ăn mà phải vác cái bụng đói meo đến trường.

“Nghe nói con nhỏ đó là người yêu của Vương đấy!”

“Ừm...số nó đào hoa ghê đến cả cool boy Trí của trường mình cũng mê nó.”

Sặc! Con điên nào vừa phát ngôn vậy tôi là người yêu của tên Vương kia hồi nào?

“Đan ơi tớ thích cậu! Đan ơi tớ yêu cậu!”

Trong khi ngọn lửa uất hận của tôi đang cháy rừng rực như muốn thiêu rụi mọi thứ thì tên Vương cà chớn đứng trước toàn thể bao nhiêu người hô to lên những câu điên rồ đó.

“Này thì yêu này!”

Bình! Một chiếc giấy bay thẳng tới đó và hạ cánh trên đầu của tên Vương khốn nạn đó.

“Ồh!”(tập 1)

Học sinh trong trường trợn tròn mắt kinh ngạc thốt lên. Chưa hết đâu ta vẫn còn bực lắm!

“Này thì thích này!”

“Ồh”(tập 2)

Chiếc giày thứ hai cũng được đáp cánh chính xác sân bay trong tiếng huyên náo của lũ học sinh nhiều chuyện.

“Ôi... giày đẹp quá đi!”

Tên Kiệt đỡ người chạy lại ngồi xuống nhặt chiếc giày lên khen tẩm tấc trong khi tên Vương đang đứng bất động.

8. Chương 8

Tiếng bàn tán xôn xao của lũ học sinh càng lúc càng lớn, tôi đang hồi hộp chờ đợi xem Đại Ma Vương nổi giận sẽ như thế nào đây? Hắn là hot boy mà bị tôi làm ất mặt như thế thì phen này đời tôi coi như xong. Thôi vào lớp để nếu có bị xử đẹp thì cũng ít người nhìn thấy.

“Đứng lại!”

Đại Ma Vương gào lên.

“Xử đẹp nó đi!!!”

“Đúng đó! Gọi người lên dạy cho nó một bài học đi!!!”

Trời ơi! Tôi có cảm giác cả thế giới đang quay lưng lại với tôi vậy. Họ đang nghĩ ra đây hình phạt dành cho tôi. Hối hận quá! Đụng phải hot boy này thì xem ra tôi sớm muộn gì cũng bị cả trường tẩy chay, sau đó họ sẽ hành hạ tôi và tôi sẽ phải tự động chuyển khỏi trường khỏi cần hắn phải ra tay!

“Tại sao Đan lại đối xử với tôi như thế?”

Hả!!! Có phải là hắn nói không vậy? Tôi nghĩ hắn sẽ nói những câu đại loại như : Ta sẽ tuốt xác mi, ta sẽ băm mi ra thành từng mảnh để làm mồi cho cá ăn hay ta sẽ mổ ruột moi gan mi ra! Nhưng sao hắn lại hỏi tôi câu đó?

“Nói đi! Tại sao?”

Không thấy tôi hé răng hắn lại tiếp tục hỏi.

“Thôi đi! Đủ rồi! Tôi biết cậu ghét tôi và đang muốn tống tôi ra khỏi trường. Cậu cứ đưa bí mật của tôi ra nói hết đi, tôi sẽ rời khỏi đây!”

Mang bí mật tôi gian lận điểm thi ra nói cho toàn thể mọi người biết đi! Tôi chẳng thiết gì cái trường này nữa! Ở đây tôi chưa có phút giây nào yên ổn cả,tôi quá mệt mỏi vì phải chịu đựng cậu rồi!

“Đi theo tôi!”

Đại Ma Vương ngậy người một lúc rồi tiến lại chỗ tôi kéo tôi vào lớp. Tôi cũng chẳng cần phản kháng lại làm gì nữa.

“Tôi sẽ không nói ra chuyện đó! Đan cứ ở lại trường này đi!”

“Tôi không cần!”

Đừng hòng lừa ta nhé,mi định để ta ở lại rồi từ từ tìm cách tống ta đi một cách nhục nhã chứ gì. Mơ đi!

“Nếu không muốn ba mất việc thì Đan nên ở lại, mọi chuyện không đơn giản như Đan nghĩ đâu!”

“Ba tôi?”

“Đúng! Chuyện này tôi sẽ không tiết lộ ra đâu chỉ mong Đan hãy ở lại”

Chuyện gì thế này? Còn ba tôi nữa mà! Ông sẽ bị cả ngành giáo dục lên án chỉ vì có đứa con gái ương bướng như tôi! Phải nghĩ đến ba nữa chứ, không thể để trong lúc bồng bột làm tổn hại thanh danh của ba! Thôi được nếu hấn không làm khó tôi thì tại sao tôi phải tự làm khó mình.

“Okey! Tôi sẽ ở lại xem cậu bày trò gì nữa!”

Hấn đang định nói điều gì đó nhưng tiếng trống vào lớp làm hấn dừng lại không nói gì thêm nữa.

.....

GIỜ RA VỀ

Oái gì vậy trời? Đại chiến thế giới lần ba ư? Tôi vừa bước ra cổng trường thì nhìn thấy một đám toàn mấy chị đầu xanh đầu đỏ khoảng hơn chục người đờ đờ sát khí nhìn thẳng vào tôi. Thôi rồi! Tôi biết là có chuyện chẳng lành mà, Đại Ma Vương sẽ không tha cho tôi một cách dễ dàng đâu. Trí ơi! Nhớ mang xác tở về cho ba tở nhé! Ba ơi con gái bất hiếu không báo đáp được công ơn của ba! Me ơi con đến với mẹ đây!

“Con này phải không Vy?”

“Ừ...”

Cái người có dáng tròn tròn hôm qua đây mà! Thì ra nó tên là Vy! Tôi có thù oán gì với nó chứ? Chắc nó với Đại Ma Vương cùng một bọn đây mà. Hấn không trực tiếp ra tay mà nhờ con nhỏ đó cho đỡ mất hình tượng! Cao tay thật! Ngày mai trên báo sẽ đăng tin một nữ sinh bị đánh chết ngay tại trường mình và đương nhiên tôi trở thành cần câu like cho bọn trên face book : Nào hãy like để cho cô ấy về nơi thiên đường hãy like để linh hồn cô ấy được siêu thoát hãy like để tưởng nhớ về nữ sinh tội nghiệp này hãy like để....

“Đập nó đi!”

Cái chị đầu đỏ hất đầu một cái ngay lập tức cả một đám bay vào tôi tới tấp, người đâm người đá, người cào người cẩu tôi tới tấp. Họ đánh tôi như một cái bao cát để tập võ vậy, Hic hic đau quá!!! Tôi mất hết cảm giác, chỉ biết ôm đầu chịu đựng cho lủ chớ cái cần xé. Bên ngoài tiếng la ó của các cổ động viên cuồng nhiệt làm tôi ngẹt thở. Thấy cô trốn đâu cả rồi? Không một ai ra cứu vớt đứa con gái tội nghiệp này! Khi tôi đã không thể đứng vững thì Mụ phù thủy đầu đỏ tung cước làm tôi ngã chúi về phía sau đầu đập vào cổng trường, tôi có cảm giác máu từ đầu tôi đang thấm dẫm chiếc áo đồng phục trường. Tôi không còn thấy đau nữa chỉ biết trong lúc mơ màng có người đến bế tôi đi, mang tôi ra khỏi cuộc chiến của các vị thần, cứu tôi khỏi cái chết bi thương.

.....

TRONG BỆNH VIỆN

.....

“Cậu tỉnh rồi hả?”

Tôi mở mắt ra thấy Trí đang ngồi trước mặt với sắc mặt tái nhợt, chắc cậu ấy lo cho tôi lắm, nhưng sao cậu không đến nhanh để cứu tở?

“Chính Vương đã đưa cậu đến đây, cậu ấy gọi cho ba cậu và tở đến!”

Lại là hấn tôi không muốn nghe cái tên ấy nữa, tôi cố gắng chồm dậy để đuổi tên độc ác đó về nhưng tôi không còn chút sức lực nào nữa, ngay cả nói thôi cũng không được. Ba tôi thì nhìn tôi với đôi mắt đỏ au, chắc ba đã khóc khi nghe tin tôi gặp nạn...huhu con xin lỗi ba, con không thể nói với ba là con không sao rồi ba đừng lo lắng!

“Cậu sao vậy? Cậu không thể nói được sao?”

Trí hỏi khi thấy tôi nhìn tên Vương đó với ánh mắt uất hận nhưng không nói được lời nào. Trí ơi giúp tở tống cổ hấn ra khỏi đây! Chính hấn đã kêu người lên đánh tở rồi giả vờ tốt bụng đưa tở đến đây!

“Đan à không phải Vương làm đâu.”

Không phải hẳn thì còn ai nữa,tôi chỉ tiếc là mình không thể nói được nếu không tôi sẽ nói hết ra rồi thật là ức chế quá!

“Cậu đừng nghi oan cho Vương, việc này không liên quan tới Vương đâu!”

“Cái người đã nhát ma cậu hôm qua cũng chính là người đã gọi tụi giang hồ lên đánh Đan!”

Trí kể hết mọi sự thật cho tôi,nhưng thật sự tên Vương đó không liên quan sao?

“Đan à tôi không hề làm những chuyện như vậy đâu! Hãy tin tôi!”

Tên Vương này giờ im lặng cũng lên tiếng.

“Tôi có thể đem danh dự ra để thề!”

Có Thật là cậu không liên quan? Vậy là tôi trách nhầm người rồi! Cậu ấy đã cứu tôi cơ mà! Nước mắt lại tuôn rơi thấm đẫm cả cái gối. Ngày mai trời sẽ lại sáng mọi chuyện sẽ ổn thôi,cổ lên không gì có thể làm khó được Đào Đan Đan ta hết. Tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ đứng sau chuyện này và cho nó một bài học.

.....

9. Chương 9

Tôi nghĩ mất mát ngày để hồi phục cả về tinh thần lẫn thể xác, những ngày qua như một cơn ác mộng vậy. Đối với tôi những ngày đó thật đáng sợ, tôi rất sợ phải đến trường.

“Mai chủ nhật đi xem phim nhé!”

Trí đưa miếng táo vừa gọt xong cho tôi.

“Thôi tớ mệt lắm! Tớ không muốn ra ngoài đâu”

Tôi mệt mỏi trả lời Trí. Mấy ngày tôi nằm viện ngoài ba tôi thì chỉ có cậu ấy và Vương đến thăm. Tuy tôi không có lý do gì để nghi ngờ Vương nhưng cũng không thể tin cậu ta hết được.

“Cậu cứ như vậy sẽ thành bệnh tự kỷ đó”

Trí nhăn mặt dọa tôi. Tôi không sợ đâu, biết đâu khi bị như thế tôi thấy thoải mái hơn thì sao?

“Cậu nghe bài này đi”

Trí lấy tai nghe gắn vào tai tôi. Cậu ấy mở một bài rất...xưa có lẽ là vậy.

.Khẽ rơi bên đồi vắng

Giọt sương mai còn vương lá cành

Gió ơi xin nhẹ lướt

Để thơm mãi nụ hoa

Vẫn trôi bên dòng sông

Thuyền ai hững hờ

Ta còn thương tiếc loài hoa đã ép trong tim

Thuyền ai đi tìm về bến mới...

Lệ giấu trong tim vương hình bóng người

Đành sang ngang về lối sau

Để vui cùng duyên ấy

Thời gian trôi đành lòng giấu kín

Từng nỗi cô đơn khi mùa đông về
Người ra đi để xót xa kỉ niệm trong đời
(Người ra đi để xót xa...ah...ha...có nhau...người ơi)
(Người ra đi để xót xa...tháng ngày...bên người...)
Mỗi năm thu chờ mãi
Nào ai hay dòng sông đã cạn
Áng mây thôi dừng bước
Mà ta vẫn ngồi đây
Cánh chim phương trời xa
Còn thương nhớ mình
Ta còn thương tiếc loài hoa đã ép trong tim
(Tình buồn chôn giấu)
Tôi nghe hết bài hát rồi rút ra một kết luận: Đã buồn lại còn buồn hơn!
“Bài này buồn thế? Mà cũng lâu lắm rồi mà!”
“Ừm tớ nghe khi còn nhỏ xíu cơ! Tuy lâu nhưng tớ thích!”
“Nghe cũng được nhưng buồn quá cậu làm tớ buồn thêm đấy!”
“Đúng thật... hì hì tớ chẳng biết cậu nghe lại buồn, nhưng mỗi khi buồn thì tớ lại nghe bài này”
“Hì hì đúng là đồ ngốc!”
“Cậu cười rồi nhé! Đừng buồn nữa nha cậu đã từng nói không gì có thể làm khó được Đào Đan Đan mà nhớ không?”
Không có gì làm khó được ta hết! Đúng rồi mình phải mạnh mẽ lên chứ mới có tí chuyện mà đã nản rồi là không được.
“Ừm...không thêm buồn nữa!”
“Thế mai đi nha?”
Trí cười tí mắt hỏi lại.
“Hừ! Định đi xem phim mảnh hả?”
Vương xách theo một giỏ trái cây đi thẳng vào rồi ngồi lên giường luôn, thật là bất lịch sự.
“Tôi và Trí đi xem phim thì có liên quan quái gì đến cậu?”
“Ồ! Khỏe rồi à! Mấy hôm nay nằm bẹp giờ hỏ cái mới sống lại đây mà!”
“Cẩn thận cái đầu của cậu! Trong tay tôi đang có dao đấy!”
“Ấy đừng tớ xin lỗi mà! Cậu không coi tớ như bạn được à?”
Bạn! Đã lâu lắm rồi tôi chưa có ai nói muốn làm bạn với tôi. Tôi chỉ có mỗi Trí là bạn thôi, nếu có thêm bạn thì chắc vui lắm nhỉ?
“Đúng đấy hai cậu làm bạn đi! Đừng có lúc nào cũng đấu khẩu với nhau”
“Ừ...tớ đồng ý!”
Híc! Tôi trả lời cứ như là đồng ý kết hôn vậy ngại quá. Nhưng dù sao thì cũng có thêm một người bạn nghĩ cũng vui vui.

“Mai đi xem phim nha! Tổ sẽ chọn phim rồi mua vé cho các cậu luôn!”

“Ok! Đừng có xem phim ma nha! Đan sợ ma lắm đấy!”

Trí cười mủm mỉm nói với Vương.

“Sợ ma...haha”

Vương bật cười khoái trí xong lại nghĩ ngợi gì đó rồi lại cười một cách bí hiểm.

.....

RẠP CHIẾU PHIM

“Ê! Bên này!”

Tôi và Trí vừa đến nơi thì Vương ló mặt ra từ xa gọi í ới.

“Phim gì thế?”

“Vào xem rồi biết!”

“Ặc! Lại còn bày đặt tỏ ra bí mật nữa chứ”

Tôi cau mặt lại còn Vương thì cứ nhăn mặt cười khi khi, rõ là điên!

Á!!!!!!!!!!!!!! Phim ma! tôi nhìn thấy chữ Oan Hồn báo thù to tướng trên màn hình. Không được tôi về đây! Xem gì không xem lại xem phim ma chẳng khác nào đang chơi đùa tôi.

“Tớ về đây! Tớ không xem!”

“Mới bắt đầu thôi mà ở lại xem đi!”

Trí nín tay tôi lại nài nỉ. Nhưng tôi sợ lắm tối nay tôi lại ở nhà một mình vì ba tôi bận đi công tác.

“Có người sợ quá không dám xem kìa!”

Vương thấy vậy liền mỉa mai.

“Ai bảo tôi không dám xem!”

Trời ơi tôi vừa nói gì thế không biết trong lúc này lại còn giữ thể diện nữa chứ.

“Ngồi xuống đi!”

Híc thế là phải cấn răng chịu đựng ngồi xem.

“Á... sợ quá không xem nữa!”

Mới xem được một nửa thôi thì Vương thét lên thay cho tôi. Cậu ta cũng sợ đến phát khóc cơ mà haha. Công nhận phim này kinh dị quá!

“Haha xem ra hai người sợ ma đến thế!”

Trí cố gắng nín cười nói với bọn tôi. Cậu ấy thật dũng cảm cái đoạn kinh khủng mà cậu ấy vẫn bình tĩnh xem như xem hài trong khi mọi người xung quanh la hét ầm ĩ(cả tôi và Vương nữa)

“Tớ có biết là ghê như thế đâu, chỉ định chọc Đan thôi mà!”

“Grừ! Được lắm dám chọc cả tôi nữa!”

Tôi lấy tay bịt mắt cho Vương mấy cái thật đau cậu ta chỉ biết rụt cổ chịu đựng sự hành hạ của tôi.

“Hey! Đi tô tượng đi!”

Vương nảy ra ý tưởng đi tô tượng ngay khi chúng tôi đang định về nhà. Dù sao thì về nhà cũng chỉ có một mình tôi ở nhà cũng buồn lắm, đi luôn!

.....

“Cậu tô xấu quá! Tèm lem hết cả rồi kìa!”

Vương hấp tấp vụng về cặm cùi tô bức tượng nhoe nhoét nhìn kinh khủng quá đi mất. Chúng tôi mỗi người chọn một bức tượng y hệt nhau-tượng một cô bé và một cậu bé chu mỏ hôn nhau.

“Wow! Đẹp quá!”

Trí thật khéo tay cậu ấy tô rất cẩn thận và tỉ mỉ trông rất đẹp. Tô xong cậu ấy khắc tên tôi và cậu ấy lên bức tượng...cậu ấy hay đùa quá! Thấy vậy Vương cũng khắc tên tôi sau lưng cô bé và tên cậu ấy sau lưng cậu bé. Tôi cũng khắc luôn! Không hiểu tại sao đến lượt tôi khắc tên lên cậu bé thì hai người bọn họ đều chăm chú chờ đợi. Ngại quá! Thôi không tên lên cậu bé nữa.

“Khắc đi nhanh lên!”

“Thôi! Không khắc nữa đâu! Về thôi!”

“Chàì!!! Thì về!”

Hình như hai bọn họ đều muốn biết ai sẽ có tên trên bức tượng đó thì phải nhưng bí mật này không nói ra được hehe.

.....

10h54

Sợ quá tôi không thể nào nhắm mắt lại được, cứ nhắm lại thì cảnh tượng hãi hùng trong phim lại hiện ra trong đầu. Tôi nhắn tin cho Trí cầu mong cậu ấy chưa ngủ.

3 phút sau cậu ấy đã ở trong nhà tôi.

“Sao thế tớ đang ngủ ngon?”

“Tớ sợ lắm không ngủ được!”

“Thì cứ nhắm mắt lại mà ngủ đi. Tớ về đây,tớ buồn ngủ lắm rồi!”

“Đừng mà!huhu”

“Thôi được rồi cậu về phòng cậu ngủ tớ nằm phòng này chỉ cách nhau có một bức tường thôi,nếu có ma thì gọi tớ sang cứu”

May quá cậu ấy chịu ngủ lại ở phòng của ba tôi có lẽ sẽ bớt sợ hơn.

A!!!!!!!!!!!!!! Trời ơi tôi không tài nào quên được cảnh tượng máu me đó được, nó ám ảnh cả vào trong giấc mơ của tôi nữa.

12h00

Cạch...cạch...

Tôi đẩy cửa qua bên phòng Trí đang ngủ ôm theo một cái gối ôm to dùng kê lay Trí dậy.

“Tớ sợ lắm!Cho tớ...ngủ với!”

“Hả?”

“Đi mà huhuhu!”

“Bớ tay cậu luôn,cậu không sợ tớ làm gì cậu hả?”

“Làm gì?”

“Thôi ngủ đi phiền ghê á!”

Vậy là tôi nằm xuống cạnh cậu ấy và đặt cái gối ôm ở giữa nhưng đến sáng thay vì ôm cái gối thì thứ tôi đang ôm lại là Trí... Má ơi! Cũng may cậu ấy còn ngủ say nếu không thì tôi ngại chết mất. Bây giờ tôi mới được nhìn kĩ khuôn mặt của cậu ấy. WOW! Đẹp quá! Sống mũi cao chiếc cằm như điêu khắc tỉ mỉ đẹp đến

lạ thường. Lông mi dài quá! Dài hơn cả tôi nữa, ghen tị quá! Còn đôi môi nữa chứ dễ thương thật! Tự nhiên muốn...kiss quá đi!

.....

10. Chương 10

Thích... thích... thích...

Tôi đang chuẩn bị làm một chuyện động trời! Môi tôi chỉ còn cách môi cậu ấy 1cm.

“Cậu làm gì thế?”

Đang lúc cận kề thì cậu ấy mở tròn vo mắt ra.

“Tớ... tớ...”

Tôi lúng túng chẳng nói được lời nào, mặt đỏ gay gắt.

“Cậu định thừa cơ tớ đang ngủ hôn lên tớ phải không?”

“Không... tớ... chỉ...đùa thôi mà”

“Thật chứ đùa gì?”

Nói rồi Trí kéo tôi lại phía cậu ấy. Oái!!! Cậu ấy hôn tôi? Không thể tin nổi!!! Nụ hôn kéo dài khoảng vài giây. Lúc này trong tim tôi đang có cơn địa chấn 12 độ rich-te, tôi cũng nghe được tiếng cậu ấy đập mạnh... Thích... thích... thích

“Sao... sao... cậu... hôn...hôn...tớ???”

Tôi lắp bắp nói không ra cái hệ thống gì nữa còn cậu ấy cũng có vẻ hơi ngại ngùng cúi mặt xuống né tránh ánh mắt của tôi.

“Tại tớ...tớ...”

Giờ lại đến lượt cậu ấy lắp bắp như gà mắc tóc.

“Nói mau!”

“Tớ... thích cậu!”

Thích!!! Thích là thích như thế nào? Giống như thích cuốn sách, thích một bộ phim hay là tình cảm... yêu thương?

”Nhưng... sao...?”

“Hồi nãy cậu cũng định hôn lên tớ mà! Đúng không?”

Thấy Trí có vẻ luống cuống đem chuyện vừa nãy ra phân bua nên tôi cũng không định ép cung cậu ấy nữa vì tôi cũng định hôn Trí mà!

”Thôi bỏ qua đi! Tớ tha cho cậu đấy!

“Tớ về thay đồ đi học nha!”

Nói rồi Trí chạy nhanh về nhà không dám quay đầu lại nữa.

.....

Tôi và Trí vào trường thì Vương hấp tấp đón đầu cười hớn hở. Cậu ấy cũng dễ thương quá! Từ giờ tôi đã có thêm một người bạn nữa rồi. Lúc tôi và Vương đang chuẩn bị đi vào lớp thì nghe một giọng nói nhẹ như gió.

“Bạn nói chuyện với mình một tí được không?”

Lại là người có dáng tròn tròn lần trước chỉ mặt tôi cho tụi giang hồ Oánh tôi đây mà!

“Được thôi!”

Tôi cũng đang muốn biết lý do bị đánh đây. Tôi liếc nhìn bảng tên của bé múp này, Phạm Băng Vy lớp 10A1-cùng lớp với Trí.

“Ra đằng kia đi!”

Tôi nhe răng cười với Vương rồi kêu cậu vào trước rồi đi theo Vy ra phía sau bức tường khuất người.

“Có chuyện gì không?”

“Tôi nói thẳng luôn tôi thích Vương mong cô hãy tránh xa cậu ấy ra!”

“Ồ! Vậy sao?”

“Lần trước tôi chỉ cảnh cáo thôi đó nếu còn nữa thì tôi không chắc anh bạn tên Trí của cô sẽ ra sao?”

Sặc! Lại còn mang Trí ra uy hiếp tôi nữa chứ! Đầu óc con mụ này có vấn đề rồi Trí thì liên quan gì đến chứ?

“Tôi chẳng thèm cái tên dở hơi cáng lộn đó đâu, cô thích thì nói với hắn sao lại nói với tôi?”

“Tôi chỉ cần cô tránh xa cậu ấy ra, đừng để tôi thấy ngứa mắt nữa!”

Đúng là đồ điên con mậ này tưởng tôi quyến rũ người trong mộng của nó đây nữa chứ!

“Cứ tự nhiên đi tôi chẳng thấy có hứng thú tranh dành với người như cô đâu! Thế nhé tôi về lớp đây!”

Tổn thời gian với con này quá. Sao tôi lại bị dính vào ba cái chuyện không đâu thế này? Nhưng điều quan trọng là kẻ thù của tôi đã xuất hiện! Đợi đó Đan Đan này sẽ không dễ dàng bỏ qua i đâu.

CUỘC ĐỐI ĐẦU ĐÃ THỰC SỰ BẮT ĐẦU

Trường tôi tổ chức một hội thi nhân kỉ niệm 20 năm thành lập trường. Hội thi sẽ diễn ra vào hai tuần nên học sinh sẽ được nghỉ học và tham gia hội thi. Các học sinh tham gia phải đăng ký theo nhóm mỗi nhóm gồm 3 nam và 2 nữ. Học sinh trong trường đang loạn cả lên vì phải đi tìm người lập thành nhóm.

“Hey! Đan Đan!”

Wương và Trí vẫy tay gọi tôi, không biết họ chơi thân với nhau từ khi nào nữa?

“Cậu tham gia không Đan?”

“Thôi tớ chẳng thích tí nào hết”

“Đan mà tham gia thì cho Đan làm nhóm trưởng luôn chịu không?”

“Không!”

Hai anh chàng có vẻ hơi thất vọng vì đã dùng hết cách nài nỉ tôi nhưng đều vô ích.

“Hi! Chào các cậu!”

Băng vy bước đến nói bằng cái giọng dẻo quẹo ngọt như mía lùi.

“Chào.”

Wương có vẻ không ưa Vy cho lắm, tôi cũng không chắc nhưng nhìn ánh mắt cậu ấy nhìn cô ta thì cũng có thể.

“Wương, Trí, Đan các cậu vào nhóm của tớ và kiệt nha! Bọn mình có năm người ok rồi và tớ sẽ là nhóm trưởng!”

Cái gì con mậ này chưa cả hỏi ý của tôi mà dám tự tiện ghi tôi vào danh sách nữa chứ. Đừng hòng nhé!

“Mơ à! Tôi tự đăng kí nhóm khác không cần phiền tới cô đâu!”

Tôi lấy tờ giấy đăng ký tham gia từ tay Trí giơ lên trước mắt của Vy.

”Đan chịu tham gia rồi! Hay quá tớ theo nhóm Đan!

Trí cười tươi nói với tôi, cậu ấy đúng là bạn tốt của tôi. Tôi ghi tên Trí vào danh sách.

“Ý za!!! Trí ở nhóm nào tớ theo nhóm đó! Xin lỗi bà nha Vy tui theo nhóm Đan với Trí đây!”

Hơ hơ cả cái tên Kiệt bóng này cũng theo nhóm tôi vì sức thu hút của Trí rồi.

“Được lắm!”

Vy liếc Kiệt một cái rồi quay sang nín tay Vương nhìn cậu ta với ánh mắt long lanh.

“Vương ơi theo nhóm tớ nha! Chỉ cần có cậu là được!”

“Hi hi! Tốt nhất là cô một mình một nhóm đi tôi thích nhóm của Đan hơn”

Thế là tất cả đã theo nhóm trưởng Đan Đan vĩ đại này rồi, tôi cảm thấy hay hay khi làm Vy tức lộn ruột.

Nhưng vấn đề bây giờ là còn thiếu một thành viên nữa! Bắt tay tìm kiếm thêm một tài năng nữa thôi!

.....

11. Chương 11

“Chào bạn! Mình... mình muốn vào nhóm của bạn được không?”

Một bạn nữ khá dễ thương rụt rè hỏi tôi.

“Bạn có thể chơi môn thể thao nào không?”

“Có... mình biết chơi cầu lông!”

“Cầu lông?”

Tôi nhìn lại bạn ấy một lần nữa. Dáng người nhỏ nhắn nhìn như không có chút sức lực gì mà sao chơi cầu lông lại bộn voi kia được.

“Bạn có chắc là sẽ không bị xỉu khi đang thi đấu không?”

Trí ơi là Trí! Sao lại chọc người ta như thế chứ làm người ta đỏ mặt rồi kìa!

“Mình... sẽ cố gắng mà!”

“Nếu bạn có sức khỏe tốt thì tôi mới có thể chọn bạn được!”

Vương vẫn chưa hài lòng với bạn ấy! Trời ơi từ sáng tới giờ từ chối biết bao nhiêu người to khỏe hơn bạn này nhiều. Nếu như chọn bạn này không biết có hy vọng gì không?

“Thôi cho bạn ấy vào nhóm của mình đi chỉ còn hai ngày nữa là hội thi bắt đầu rồi mà kén chọn quá!”

“Cảm ơn bạn nhiều lắm!”

Ánh mắt của bạn ấy sáng bừng lên tràn đầy hạnh phúc.

“Tên bạn là gì thế?”

“Mình tên là Hoàng Trúc Linh”

“Ok! Bạn sẽ là thành viên của nhóm mình!”

“Mai tập trung nhà mình bàn kế hoạch cho cuộc thi đầu tiên nha!”

“Được! Hi hi... ”

Linh dễ thương quá mới gặp lần đầu mà tôi đã cảm thấy thân thiện rồi. Cô ấy có vẻ hơi nhút nhát nhưng có nụ cười cute nhắm tít mắt lại thấy vui ghê!

“Về thôi!”

Tôi ‘ra lệnh’ cho cả nhóm giải tán. Cuối cùng thì cũng tìm được một thành viên để hoàn tất bản đăng kí.

LỄ KHAI MẠC

“Ê! Chuẩn bị xong hết chưa anh em?”

“Tất nhiên là chưa!”

Giờ ạ làm mất hết cả khí thế! Thật ra hôm qua chúng tôi chẳng bàn kế hoạch gì hết mà vào nhà tôi hát karaoke.

“Tất cả các nhóm tham gia tập trung tại sân vận động! Xin nhắc lại tất cả các nhóm tham gia tập trung tại sân vận động!”

Tiếng loa trường phát ra to ông ổng làm cả bọn giật bắn mình chạy về phía sân vận động trường.

“Đây hội thi được tổ chức lần đầu tiên được tổ chức ở trường ta. Tôi mong các em sẽ cố gắng tham gia các cuộc thi thật công bằng và vui vẻ.”

Rào... rào... rào ! Tiếng vỗ tay như sấm vang lên cùng với tiếng reo hò huyên náo của học sinh làm tôi điếc hết cả tai.

“Tổng cộng có 150 nhóm tham gia gồm lớp 10 và 11 còn lớp 12 bận ôn thi nên không tham gia. Các em hãy cố gắng hết sức mình vì cần phải cạnh tranh với rất nhiều nhóm khác. Nhưng không phải vì thế mà nảy sinh mâu thuẫn cá nhân. Thể lệ như sau: Các nhóm thi được chia ra ba khu vực khác nhau mỗi khu gồm 50 nhóm sẽ tham gia các môn thể thao để giành vòng tính điểm. Loại vòng tính điểm này có ba màu đỏ, xanh, vàng lần lượt với số điểm 15, 10, 5. Sau khi kết thúc các môn thi thể thao sẽ cộng điểm dựa trên số vòng giành được. 10 nhóm có số vòng cao nhất sẽ được vào chung kết trong tuần thứ hai. Tôi xin tuyên bố hội thi bắt đầu!”

Rào...rào...rào...

Môn thi đầu tiên là chạy 100 mét nam nhóm tôi đặt hết niềm tin và hy vọng vào Vương có biệt danh hồi cấp hai là ‘tên lửa siêu cấp’. Quả không hổ danh cậu ta bỏ xa 49 đối thủ để về đích đầu tiên dành chiếc vòng màu đỏ chói lọi.

“Wow! Cậu ‘prôtêin’ thật!”

“Chuyện!!!”

Đại Ma Vương được chúng tôi khen sướng phồng cả mũi vênh mặt lên.

Môn thi tiếp theo sẽ là cờ vua. Tất nhiên người có trí thông minh siêu phàm tham gia đó là Trí.

Tôi rất tin tưởng vào Trí vì cậu ấy đã 4 năm giành vô địch cấp thành phố.

“Sao rồi Trí?”

Chúng tôi hốt hải vây xung quanh Trí khi cậu ấy vừa bước ra khỏi phòng thi.

“Thua còn khó hơn là thắng!”

“Oh yeah!!! lại thêm một vòng đỏ nữa!”

Chúng tôi ăn mừng về thắng lợi hai môn thi đầu tiên bằng một trận liên hoan tưng bừng. Hy vọng ngày mai cũng thuận buồm xuôi gió như hôm nay. Theo lịch thi thì ngày mai sẽ có hai môn thi là chạy 100 mét nữ và nhảy cao. Tôi tự tin với vận tốc ánh sáng của tôi nhưng còn nhảy cao không biết cái tên Kiệt kia có chui đầu qua được không nữa. Lo thật! hần cứ ẻo ẻo thế thì làm được trò trống gì?

.....

12. Chương 12

Chưa bao giờ sân vận động đông như thế có cả học sinh trường khác và phụ huynh học sinh cũng tập trung đông đen. Điều này khiến áp lực của tôi càng lớn hơn, sợ quá nếu như đang chạy mà bị ngã thì què lăm nhưng không thắng thì còn thấy què hơn! Bằng mọi giá phải thắng!

“Cố lên Đan ơi”

“Không cần nhất chỉ cần về đích đầu tiên là được!”

Trời ơi đừng đặt kỳ vọng lớn như thế mà! Hôm qua thì còn thấy tự tin nhưng giờ thì...

“Các học sinh vào vị trí!”

Tiếng nói như đâm vào tai của thầy thể dục khiến tôi giật mình lật đật chạy về phía đường chạy của mình! Có tất cả 50 vận động viên vậy là 1 triệu với 50 tỉ lệ thành công là vô cùng nhỏ bé!

“Chuẩn bị!”

“Sẵn sàng!”

“Chạy!”

Cố lên cố lên phải về đích đầu tiên! Nhờ vận tốc ánh sáng tôi đã vượt qua 48 đối thủ và đang bám sát Băng Vy người đang dẫn đầu! Không ngờ con nặng thịt này lại chạy nhanh đến vậy. Con nhỏ đó tưởng đã đánh bại được tôi nên quay lại nở một nụ cười vô cùng gian manh. Bực thật tôi vẫn nhớ như in cái trận đòn như tử đó! Ngọn lửa uất hận trong phút chốc đã bùng cháy nó thôi thúc tôi vọt lên cán lấy dải băng màu đỏ giành vị trí thứ nhất!

Tiếng reo hò ầm ĩ của các cổ động viên như bùng nổ vang dội khắp sân vận động! Lần đầu tiên cảm thấy mình như một vị anh hùng! Hạnh phúc quá huhuhu.....

“Đan ‘prôtêin’ quá”

“Đúng đấy! Tớ cũng phải nể cái gọi là vận tốc ánh sáng của cậu!”

“Haha... tớ mà lì!”

Cái tật cứ được khen là vênh mặt lên kiêu hãnh bỏ mãi không được... nhưng quan trọng là đã thắng!

Chúng tôi đang đứng đầu bảng, vị trí thứ hai là nhóm của Băng Vy cách chúng tôi 15 điểm cũng không mấy an toàn! Có những nhóm qua 3 môn thi mà chưa giành được cái vòng nào đã tự động rút lui! Càng tốt như vậy thì càng dễ lọt vào top 10 hơn!

“Ê! Kiệt đâu rồi? 10 phút nữa là đến lượt cậu ta thi rồi mà giờ không thấy bóng dáng đâu?”

Chúng tôi gọi mãi không thấy hấn đâu, đúng là tên vô tích sự không biết giờ hấn chui rúc ở đâu nữa? Tôi như con vịt ngơ ngác giữa đám người đông nghẹt vừa bực mà cũng vừa lo nữa nếu hấn không tham gia thì có thể nhóm của Băng Vy sẽ thắng ở môn thi này vì nghe nói anh Bình Uy là vô địch môn nhảy cao!

” Các vận động viên nhảy cao vào vị trí!”

Chắc tôi phải bấm vằm mỗ xẻ tên này ra quá! Hấn không dám tham gia mà lại đòi tôi đăng ký để bây giờ không thể đổi người khác vào thay! Chúng tôi ngậm ngùi nhìn nhóm của Vy san bằng khoảng cách cùng vươn lên đứng đầu. Tên Kiệt chết tiệt!

“Trời ơi! Thế là để nhóm nó hòa rồi! Tức thật!”

Tôi như con hổ cái rú ầm lên khiến cả bọn im re không dám ho he lời nào.

“Kiệt đây nè!”

Trúc Linh đi cùng tên đáng ghét đó về phía tôi. Tôi cúi xuống định lấy đôi giày thể thao beeng vào đầu hấn một phát chết tươi!

“Khoan đã! Nghe tớ giải thích!”

“Còn giải thích cái gì nữa? Sao cậu không chết luôn đi!”

Tôi giơ tay lên khiến tên Kiệt co rúm lại.

“Zô ziên! Tự nhiên tớ đi vệ sinh lúc ra thì cửa bị kẹt không mở ra được!”

Tôi gất lên với Kiệt làm cậu ta sém khóc.

“Đừng có xạo nữa làm gì có chuyện cửa phòng vệ sinh bị kẹt trùng hợp như thế?”

“Không phải bị kẹt đâu mà là có người đã giở trò chơi xấu!”

Trí im lặng nãy giờ lên tiếng làm cơn giận dữ của tôi vụt tắt chuyển sang chế độ im re.

“Đúng vậy! Lúc Kiệt nói với tớ là đi vệ sinh thì tên Trọng bên nhóm của Vy cũng đi theo nhưng tớ lại không để ý!”

“Tôi lại tưởng cậu ta sợ thua nên không dám lộ mặt ra thi chứ!”

Tôi cố tìm cách làm lơ đằng chuyện tôi giận dữ vừa rồi cho đỡ xấu hổ. Đúng là phải bỏ cái tật nổi nóng đi thôi, chưa nghe người ta giải thích mà đã làm ầm lên rồi.

“Không có chuyện cậu ấy sợ thua đâu! Cậu ấy đã đoạt giải nhảy cao ở nhiều cuộc thi rồi đó!”

Không ngờ đội của tôi lại có nhiều thiên tài như thế còn Trúc Linh thì không biết là thiên tài hay thiên tai?

Thôi dù sao thì cũng qua rồi làm sao trách Kiệt được tại đội chúng tôi ngây thơ quá nên không biết người ta có thể hạ độc thủ như thế! còn nhưng 3 môn thi nữa mà! Cơ hội còn nhiều!.

“Ê chuẩn bị thi bóng chuyền rồi! Người ta nói cả đội phải tham gia nên tất cả sang nhà tớ tập bóng!”

Tên Vương này dám ra lệnh cho cả tôi nữa cơ đấy nhưng biết làm sao được đành phải sang thôi vì chỉ có nhà cậu ta có sân bóng.

“Bóng!!!!!!!!!!”

“Bịch...bịch...”

“Sao không ai đỡ thế hả?”

“Tớ sợ gãy móng tay lắm!”

Trời ạ lúc này tên ẻo lả còn quan tâm đến nhan sắc nữa chứ.

“Lại nè!”

“Bịch...bịch...”

“Trí...! Sao lại chụp bóng rồi đập xuống đất thế kia?”

“Ủa tớ tưởng bóng chuyền với bóng rổ cũng như nhau!”

“Giời ơi là trời!”

“Trúc Linh sao cứ ôm đầu thế hả?”

“Tớ sợ bóng lắm!”

Trúc Linh cứ đứng ôm mặt thấy bóng là né.

“Thế này thì còn thi thiếc gì nữa hả?”

Đại Ma Vương nãy giờ làm huấn luyện viên cũng gào lên chán nản. Chắc không qua nổi môn này rồi!

.....

13. Chương 13

Qua hai ngày luyện tập không ngừng nghỉ thì cuối cùng cái thời khắc quyết định đã tới.

“Trí!!! Đã bảo là đừng ôm bóng mà!”

“Kiệt đỡ bóng đi đừng né nữa!”

“Giờ ả mấy người có biết đánh không vậy?”

Và cuối cùng thì cũng có kết quả nhóm chúng tôi thua ngay từ vòng loại, đúng là không có hy vọng gì ở cái môn mà nhóm tôi chơi tệ nhất! T_T

“Các cậu chơi cái kiểu khỉ gù thế?”

Vương hần học trách móc cả bọn.

“Tớ đã bảo là không biết rồi mà!”

Trí thì thản nhiên uống chai nước ngọt chẳng quan tâm đến lời của Vương. Bọn họ cứ cãi nhau miết thôi! Thế là tuột mất hai cơ hội rồi, không biết còn có vé vào vòng hai không nữa?

“Thôi về thôi! Cãi nhau thì được lợi ích gì?”

Cả bọn như mèo cụp đuôi chán nản nhà ai nấy về trong không khí sầu thảm. Thôi mai cố gắng là xong thôi mới có thua hai môn mà nản thì sao có tinh thần cho ngày mai.

oOo

“Hú le!”

Lại cái điệu cười toe toét như mọi lần của Vương, nể cậu ta thật mới hôm qua còn buồn rười rượi mà hôm nay lại hớn hở được rồi.

“Này Trúc Linh cậu có tập luyện cầu lông không đó?”

“Tớ...”

Trúc Linh có vẻ hơi lúng túng khi nghe Trí hỏi. Lạ thật cứ mỗi lần nói chuyện với Trí là y như rằng lắp ba lắp bắp không nói câu nào ra hồn. Trí có hay bắt nạt Linh đâu nhỉ?

“Cậu mà thua là tớ đuổi cậu ra khỏi nhóm đấy”

Vương giả vờ dọa với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng.

“Nếu cứ thua thế này thì có vào được vòng trong thì cũng không thắng nổi mấy nhóm khác đâu!”

Trí tính điểm mấy nhóm khác rồi thở dài. Đến cả Trí cũng thở dài là biết ngay chẳng thể nào có hy vọng đoạt giải.

“Trí ơi tớ mới mua áo sơ mi màu hồng nè đẹp không?”

Bó tay tên Kiệt hấp này lun đến lúc này còn khoe áo nữa chứ.

“Đẹp ngay cái áo lòe loẹt như trẻ con ấy đi!”

“Kệ người ta!”

Thế là Vương và Kiệt lại cãi nhau ỏm tỏi rồi. Chỉ còn ba người chúng tôi im lặng đứng nhìn nhau rồi thở dài.

“Các vận động viên tham gia thi cầu lông nhanh chóng tập trung tại nhà thi đấu!”

Tiếng loa phát thanh của trường làm gián đoạn cuộc đấu khẩu hùng hồn của Vương và Kiệt.

NHÀ THI ĐẤU

“Cố lên Băng Vy!”

“Tùng...Tùng... Tùng...”

“Cố lên!”

“Cheeng... Cheeng... Cheeng...”

Hoành tráng thật thuê cả một đội cổ động viên luôn cơ đấy! Họ mang tất cả những gì có thể gõ ra tiếng lớn để áp đảo tinh thần đối phương.

“Hoan hô! Bằng Vy thắng rồi!”

Con nhỏ đó đánh cũng không tệ! Từ nãy đến giờ loại không biết bao nhiêu đối thủ rồi. Xem ra nhóm mình lại chuẩn bị tinh thần cho thất bại nữa rồi!

“Trúc Linh đến lượt cậu rồi!”

“Hả? Sao nhanh thế?”

“Cố lên chỉ cần đánh bại 6 người là vô chung kết rồi!”

Các vận động viên thi đấu theo sơ đồ cũng may là chưa gặp Bằng Vy ở nhóm kia nên còn hy vọng được giải nhì hoặc ba.

“Trúc Linh của nhóm 25 thắng!”

“Ồh!”(tập 1)

“Trúc Linh của nhóm 25 thắng!”

“Ồh!”(tập 2)

o_o @_@

Wow! Thật không ngờ đằng sau cái thân hình nhỏ tí thế kia lại ẩn chứa sự khéo léo dẻo dai đến lạ thường! Cả bọn chúng tôi há hốc mồm nhìn Trúc Linh quất từng đường cầu đến chóng mặt!

“Trúc Linh Thắng!”

Thật bất ngờ! Trúc Linh Lọt vào chung kết và đấu với đối thủ cuối cùng là Bằng Vy!

Sau khi nghỉ giải lao 15 phút thì lại chuẩn bị tiếp tục trận đấu gay cấn nhất. Tuy tôi không phải là người tham gia nhưng tham vọng thắng rất lớn!

“Cố lên Linh ơi!”

”Bình Tĩnh đánh bại nó nha!

Chúng tôi lên giây cót tinh thần cho Linh bằng một loạt những lời tung hô khản cả cổ họng.

“Linh!!! Cậu sao thế?”

Đột nhiên Trúc Linh khụy xuống làm chúng tôi thót cả tim. Không biết tại sao mặt cô ấy tái nhợt như chẳng còn chút sức lực gì nữa.

“Cậu còn thi được nữa không?”

“Được mà tớ không sao?”

Linh cố gắng nhe răng cười nói không sao nhưng tôi biết chắc chắn là có sao. Thậm chí cô ấy còn không thể đứng vững nữa chứ nói gì thi đấu.

“Thôi cậu đừng cố nữa lỡ có chuyện gì thì bọn tớ biết làm sao?”

Trí đưa tay sờ trán Linh rồi dịu dàng nói. Sao cậu ấy lại dịu dàng với cô ấy như thế? Tự nhiên thấy khó chịu quá!

“Tớ phải...tham gia!”

Linh cố gắng đứng dậy mặc cho chúng tôi ngăn cản. Cô ấy bước loạng choạng như kiểu sắp ngã xuống đất thật đúng là một sự quyết tâm đáng ngưỡng mộ.

“Vy ơi cố lên!”

“Đè bẹp con tép ấy đi!”

“Tùng... Tùng... Tùng...”

Tiếng gào thét cùng với tiếng trống như muốn nuốt gọn lấy Linh. Bọn họ đang muốn Linh mất bình tĩnh đây mà!

“5....1”

Từ này tới giờ toàn bị con nhỏ Vy đó dẫn trước, Linh không thể đỡ được những cú đánh như trời giáng đó.

“Các người thua rồi! hehehe”

“Coi chừng cảm mặt xuống đất đấy tép khô!”

Mấy bọn bên ngoài cứ mỉa mai Linh khiến cô ấy không thể tập trung được. Thật bực mình cái lũ lảm nhảm này quá! Tỉ số bây giờ là 10-2 nghiêng về mục béo kia rồi.

“Linh ơi cố lên!”

Trí bổng đứng bật dậy hét to khiến rất nhiều người chú ý! Tôi cũng đứng lên cổ vũ cho Linh, thấy vậy Vương cũng ngoác mồm ra gào lên!

“Linh ơi cố lên!”

“Linh ơi cố lên!”

“Linh ơi cố lên!”

Nhờ sự thu hút của hai chàng được xem như hot boy và cool boy của trường khiến một loạt cổ động viên cũng đứng lên hưởng ứng.

“3.....10”

“4.....10”

Linh như được tiếp thêm sức mạnh đang dần dần san bằng tỉ số với Vy. Đúng là sức mạnh của tinh thần thật vĩ đại!

“10....10”

Bằng nhau rồi sau khi gỡ hòa Linh tập trung hơn hẳn đã bắt đầu sử dụng sự khéo léo của mình để đỡ những loạt cầu của Vy.

“15....14”

Vy cũng không vừa, cả hai bên đều mạnh như nhau chỉ cần Linh dẫn trước một điểm là Vy lại lập tức san bằng ngay. Đúng là một trận đấu ngang tài ngang sức!

“20....19”

“Cố lên Linh ơi chỉ một điểm nữa thôi!”

Đòn quyết định đã được tung ra Trúc Linh đã giành chiến thắng.

“Trúc Linh nhóm 25 đã giành giải nhất!”

Trọng tài cầm tay của Trúc Linh trước sự bực tức của Băng Vy. Đáng đời nhé ai bảo khinh thường người ta làm chi?

“Trúc Linh!!!”

Trúc Linh ngất xỉu trong lúc chúng tôi đang ăn mừng chiến thắng. Chắc do quá kiệt sức do phải đấu 6 trận liên tiếp khiến cô ấy không còn chút sức lực nào nữa.

“Để tớ!”

Trí bé Linh lên trước cả chục con mắt ngỡ ngàng! Tôi cũng ngỡ ngàng, sao không để Vương hay ai đó bế đi. Trí lướt qua tôi và chẳng thèm để ý đến sắc mặt của tôi luôn. Chắc cậu ấy chỉ lo cho Linh thôi! Cậu ấy lơ tôi luôn rồi huhuhu! Tôi bị sao thế này? Sao tự nhiên thấy hụt hẫng vậy trời cậu ấy chỉ bế đi xuống phòng y tế thôi mà!

“Cậu sao thế sao cậu lại khóc?”

Vương lo lắng nhìn tôi khiến tôi càng khóc dữ dội hơn! Có ai biết như thế này là sao không???????????

14. Chương 14

“Có chuyện gì vậy? Nói cho tớ biết đi!”

Vương lo lắng hỏi.

“Về thôi!”

Không cần biết cậu ấy có nghe thấy không tôi cứ cầm đầu cầm cổ mà chạy.

Rầm.....

“Á!!!”

Con nhỏ tội nghiệp bị tôi đâm phải nằm lăn dưới đất chắc tôi chạy nhanh quá không để ý đâm vào nhỏ ta.

“Mất mũi để đi đâu vậy? Xin lỗi tôi đi”

Tôi trợn mắt lên với nhỏ ta khiến nhỏ ta lắp bắp không nói được lời nào.

“Trời! Đâm vào người ta mà kêu người ta xin lỗi??”

Đám học sinh đứng ngoài bảo vệ con nhỏ đó khiến tôi thêm bức mình. Đúng là lũ học sinh nhiều chuyện!

“Đan sai rồi! Đan nên xin lỗi Ngân đi!”

“Đúng đấy! Là Đan chạy nhanh quá nên đâm vào Ngân mà!”

Bọn họ nhao nhao bênh vực con nhỏ tên Ngân đó nữa. Con nhỏ đó cứ ngồi im dưới đất ăn vạ, tôi biết chắc chắn là nó chỉ giả vờ thế thôi.

“Đời tôi mà phải xin lỗi sao?”

Tôi dần giọng với họ rồi quay lưng bước đi để lại những lời chỉ trích cay đắng. Tôi mặc kệ!

Ra khỏi cổng trường tôi cứ thế lao thẳng ra đường mặc dù trời đang mưa rất to. Tôi lững thững trong mưa thấm thía từng hạt mưa trút xuống.

Tách... Tách... Tách...

Tôi cảm giác như mưa đã ngớt mặc dù trước mặt mưa vẫn tuôn rơi xối xả. Hình như có ai đó bước đằng lưng tôi thì phải?

“Này! Sao lại đi theo tớ?”

Thì ra này giờ Vương đi theo tôi lặng lẽ cầm dù che mưa cho tôi. Nhìn cậu ta ướt hết thật tội nghiệp nhưng sao tôi lại còn cáu với cậu ấy nữa chứ.

“Không thấy hả?”

Vương lạnh đến mức răng đập vào nhau nhưng vẫn cố nhe răng nói.

“Lạnh không?”

“Không!”

Lạnh đến mức run cầm cập rồi mà vẫn còn chảnh! Bó tay!

Và cứ thế tôi vẫn đi tiếp bỏ lại cậu ta đứng ở đằng sau.

“Này! Đến bao giờ cậu mới biết quan tâm đến người khác hả?”

“Quan tâm sao? Tại sao tôi phải như thế chứ? Tôi không quan tâm bất cứ ai và cũng chẳng cần ai quan tâm đến tôi cả!”

Bực mình quá! Cậu ta còn bày đặt dạy đời tôi nữa chứ!

Tôi chạy một mạch bỏ xa Vương ở đằng sau...

.....

“Em ơi ăn chuối không?”

Một gã cầm một nải chuối to đứng ngoài đường trong trời mưa tầm tã chặn đường tôi.

“Dẹp đi! Tôi có phải là khỉ đâu mà ăn chuối?”

Tôi gạt phăng hấn ra nhưng bị hấn kéo lại.

“Mày có biết tao là ai không?”

“Ông nghĩ ông là ai? Biến đi!”

Tên này khá bất ngờ sau đó hấn cau mặt lại tức điên lên. Ngay lập tức có một đám đàn em của hấn chạy ra túm cổ tôi lại.

“Oái làm gì thế bỏ tôi ra!”

Toi đời chim én nhỏ rồi! Đụng phải đại ca rồi làm sao đây? Huhuhu.....

“Bỏ cô ấy ra!”

May quá cả Vương và Trí đều chạy đến cứu tôi!

“Bọn mày đến đúng lúc lắm! Bắt bọn nó lại!”

Tên đại ca hất hàm lên rồi ra hiệu cho đàn em lao vào đánh Vương và Trí! Híc híc... Lại đánh nhau nữa rồi! Sao đời tôi khổ thế này hết rắc rối này lại đến rắc rối khác!

Bụp... Bụp...

Bình... Bình... Bình...

Sau một hồi tra tấn chúng tôi bị trói chân tay tổng gọn vào bao tải rồi bị tổng lên một chiếc xe tải. Trời ơi bắt cóc! Cứu với.....

Bởi vì trời đang mưa nên chẳng có ai nghe thấy tiếng kêu cứu của chúng tôi. Sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ?

.....

Đi khoảng 30 phút thì chiếc xe dừng lại làm chúng tôi va đầu vào nhau. Họ đưa chúng tôi vào một ngôi nhà hoang ở một khu đất trống không biết là ở chỗ nào nữa. Chỗ này ở khá xa thành phố thậm chí không có một bóng người hay một ngôi nhà nào.

“Thả tôi ra! Các người định bắt cóc tổng tiền đây hả?”

Vương gào ầm ĩ ngay khi bị lôi xuống xe, còn Trí thì vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

“Các người muốn gì ở chúng tôi?”

“Muốn biết sao? Cứ từ từ...”

Cái gì chứ thì ra đây là một vụ bắt cóc có tổ chức đây mà. Huhu nhà tôi thì có cái gì mà tổng tiền chứ...?

“Nhốt bọn nó vào đây!”

Tên đại ca ra lệnh cho lũ đàn em rồi rút điện thoại ra bấm gọi cho ai đó.

“Mọi chuyện xong rồi em gái ạ!”

Em gái? Em gái đó là ai vậy? Tôi chẳng hiểu gì hết! Không phải là ngẫu nhiên mà đây là bọn họ có chủ ý bắt cóc tôi từ trước.

“Ở đây là ở đâu?”

“Tôi cũng không biết nữa. Không biết bọn họ muốn gì nữa?”

“Huhu... đưa tớ về nhà đi! Tớ... sợ lắm!”

Thấy tôi có vẻ hoảng loạn Trí và Vương đều chồm đến ôm tôi. Híc mặc dù được bảo vệ bởi hai tên con trai to cao thể này nhưng tôi vẫn không khỏi lo lắng.

Bọn họ nhốt chúng tôi ở trong một căn phòng ẩm ướt đến tận tôi.

“Ăn đi!”

Một tên đàn em trên mặt có một vết sẹo lớn ném một bịch đồ ăn vào cho chúng tôi.

“Bọn họ cũng tử tế thật đấy còn mua cơm hộp nóng hổi ình ăn nữa chứ!”

Vương ơi là Vương lỡ may họ hạ độc thì sao?

“Ăn đi chúng ta vẫn còn có giá trị nên họ sẽ không giết chúng ta đâu!”

Nói rồi Trí cầm lấy một hộp đưa cho tôi. Tôi phải ăn thì mới có sức để nghĩ cách giải quyết chứ.

“Xem ra chúng mày cũng biết điều đấy!”

Tên đại ca nhếch môi cười rồi quay lưng bước đi.

“Thả chúng tôi ra đi!”

Tôi đập cánh cửa rồi gào lên thật to nhưng chỉ nhận lại được một tràng cười gian ác.

“Canh bọn nó đừng để bọn nó trốn thoát!”

“Dạ!”

Ngay lập tức mấy tên đàn em ngồi phủ phục canh gác còn một số thì đi theo tên kia.

“Tớ sợ lắm!”

“Yên tâm đi có Đàm Minh Vương ở đây thì không có gì đáng sợ cả!”

Tuy biết là thế nhưng cậu cũng có khá hơn tớ tí nào đâu? Biết làm thế nào bây giờ! Từ nãy đến giờ Trí không nói gì mà chỉ nhìn xung quanh rồi suy nghĩ gì đó. Tôi thấy rất mệt mỏi vì sợ và cũng vì từ nãy giờ la hét khản cổ. Tôi thiếp đi lúc nào cũng chẳng biết...

.....

“Dậy...dậy...đi!”

Tôi mơ màng mở mắt ra do bị Trí lay dậy.

“Gi...v...?”

“Suyt...!”

Trí ra hiệu cho tôi im lặng rồi quay sang Vương cậu ta đang lúi húi buộc cái gì đó.

“Xong rồi...!”

Vương thì thào nói rồi giơ sợi dây được buộc từ mớ giẻ rách có trong phòng. Tôi nhìn ra ngoài thấy mấy tên kia đã ngủ say như chết.

“Cậu có kế hoạch gì thế Trí!”

Vương kiểm tra lại sợi dây lần nữa rồi nhìn Trí với ánh mắt nghi ngờ.

Trí cầm sợi dây buộc vào cái giá treo đồ trên tường rồi ném lên lỗ hổng trên trần nhà. Cậu ấy kéo kéo sợi dây để thử độ chắc của sợi dây.

Soạt..... cái giá rơi xuống đập vào đầu của Vương.

“Á...”

Mặc dù rất đau nhưng Vương không dám kêu to.

“Sorry!”

Trí lại cầm cái giá lên rồi ném lại. Lần này thì ổn rồi, cái giá treo đồ bị cái gì đó mắc lại nên sợi dây được kéo căng khá chắc chắn. Tôi nghĩ là vậy.

“Cậu lên trước rồi đỡ Đan lên, sau đó leo xuống từ cái cây cây đằng kia.”

Tôi và Vương nhìn theo tay Trí. Đúng là có một cái cây to mọc ngay sát căn phòng này và còn lan cả lên nóc nhà. Tôi thấy cả tán lá qua cái lỗ hổng kia.

“Vương lên trước đi!”

Với thân thủ siêu phàm chỉ trong một loáng cậu ấy đã leo lên tới trần nhà. Sau đó Trí đỡ tôi lên trên, phải mất một khoảng thời gian khá lâu tôi mới có thể lên được sau cả chục lần leo lên rồi lại tụt xuống.

“Trí lên đi nhanh lên!”

Trí túm lấy sợi dây rồi dùng hết sức leo lên một cách nhẹ nhàng.

...

“Cái giá sắp tuột rồi nhanh lên Trí ơi!”

Vương nhìn cái giá rồi lo lắng giục Trí leo nhanh.

Roạt.... cái giá không chịu nổi sức nặng bị bung ra. Trí tuột tay rơi xuống. Trong cái khoảnh khắc đó Vương lao tới túm lấy tay Trí giữ cậu ấy lại. Hiện tại thì Trí đang trong hoàn cảnh bị treo lủng lẳng. Vương cố hết sức kéo Trí lên khỏi trần nhà.

Phù.... Một phần kế hoạch đã thành công.

Chúng tôi từ từ tụt xuống khỏi cái cây rồi cầm cổ chạy thật nhanh. Xung quanh đây toàn cỏ dại chúng tôi không thể xác định được phương hướng nữa chỉ biết chạy để thoát ra khỏi đây.

“Đứng lại!”

Một tên đang đứng bên ngoài đã bắt gặp chúng tôi. Hắn chỉ có một mình thôi cố lên hạ hắn đi.

Vương và Trí lao vào nện cho tên kia tới tấp. Hắn ta bị đánh bất ngờ nên ngã chúi xuống. Sau đó hắn đưa tay vào túi rút ra một vật gì đó. Trong thoáng chốc tôi thấy ánh lấp lánh từ đó thì ra đó là một con dao.

“Cẩn thận! Hắn ta có dao đó!”

Vương quay lưng lại nên không nhìn thấy nên bị hắn đâm trúng vào lưng. Vương gục xuống, Trí lao tới đỡ nhưng tên kia trong tay vẫn còn vũ khí hắn định lao vào tiếp tục đâm Trí.

Bình...!

Lâu lâu tôi cũng thấy tự hào về tài năng ném của mình. Cục gỗ bay thẳng tới đầu hắn khiến hắn gục xuống ngất xỉu.

“Còn chờ đợi điều gì nữa? chạy mau!”

Trong lúc cả hai người bọn họ tròn mắt ngây người tôi gào lên khiến họ bừng tỉnh.

Chạy chạy chạy.....

Chạy một đoạn ra tới đường lớn tôi và Trí quay lại thì chẳng thấy Vương đâu cả. Vừa nãy còn chạy cùng nhau mà!

“Vương ơi!”

Tôi và Trí quay lại tìm Vương. Cậu ta mất máu quá nhiều nên ngồi ở một gốc cây.

“Tớ... tưởng...các cậu... quên tớ rồi!”

Lại còn đùa nữa chứ! Trí xốc cậu ấy lên lưng rồi chạy đi thật nhanh. Tôi thấy máu trên lưng của Vương chảy ròng ròng trời ơi nhiều máu quá thế này làm sao sống nổi đây?

Wương dường như đã bất tỉnh mặt cậu ấy tái nhợt đi, hai tay thông xuống không cử động nữa.

“Vương ơi cố lên!”

Tôi vừa chạy đằng sau Trí và Vương vừa mệt vừa lo, đôi chân như muốn rời ra nhưng không thể dừng lại.

Ở đây rất xa bệnh viện không thể chạy bộ đến đó được. Chợt nghe thấy còi xe ô tô, một tia hy vọng nhỏ nhoi!

“Làm ơn cho cháu đi với!”

Bỏ ngoài tai tiếng gọi của tôi chiếc xe vô tình lướt qua không một chút bận tâm. Huhu tại sao họ ích kỉ như thế?

Từ nãy tới giờ có ba chiếc xe đi qua nhưng không ai cho đi nhờ cả. Tôi nhìn Vương cậu ấy đang trong tình thế vô cùng nguy hiểm.

Một chiếc xe đi tới.

Kítttttttttttt!

Chiếc xe bất ngờ bị tôi đứng giữa đường chặn lại nên thắng gấp chỉ còn cách nửa mét nữa là đè tôi bẹp lẹp.

“Híc híc! Làm ơn cứu bạn cháu! Cho bọn cháu tới bệnh viện!”

“Nhưng trên này không còn chỗ trống nữa ở đằng sau thùng xe được không?”

May quá gặp được một ông bác tốt bụng cho đi nhờ rồi nhưng đằng sau này đang chở... heo!

Vì không có sự lựa chọn gì khác nên chúng tôi đành làm hành khách cùng với lũ heo.

Wương ơi đừng có bị sao đó! Tớ xin cậu đó!

.....

(Vì lý do quá bận nên tớ chỉ có thể đăng chap tiếp theo vào chủ nhật thôi cảm ơn các bạn đã theo dõi và đọc truyện của tớ!

By: surikunsal)

15. Chương 15

Bóng Vương xa dần rồi mất hút sau khi cánh cửa của phòng cấp cứu khép lại. Cầu trời là cậu ấy không sao!!! Trí gọi điện cho người nhà của Vương tới chắc họ lo lắng lắm.

Cánh cửa từ từ mở ra một vị bác sĩ già bước tới chậm rãi.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng...”

“Không...”

Tôi sưng người đi một lúc rồi hết lên. Không thể như thế được cậu ấy không thể chết được! Tôi không tin!! Không tinnnnn.....

“Cậu ấy nằm bên trong!”

Tôi bước vào, một người con trai đang nằm bất động.

“Tĩnh lại đi! Cậu không thể chết được!”

Cậu ta vẫn nằm im, đôi mắt nhắm chặt nụ cười hằng ngày bị đóng băng.

“Mở mắt ra đi!Huhuhu.....”

“Đan à! Tĩnh lại đi Đan!!!”

Tiếng của Trí đứng rồi là tiếng của cậu ấy gọi! Tôi mở mắt ra, ánh đèn rọi thẳng vào mắt chói lóa. Thì ra chỉ là một giấc mơ! Tôi dụi đôi mắt ướt nhòe thoát ra khỏi cơn ác mộng. Tôi và Trí đang ngồi ở hàng ghế chờ bên ngoài chẳng biết tôi thiếp đi lúc nào chẳng hay?

“Vương ổn rồi! Cậu đừng lo!”

Trí đưa tay gạt nước mắt trên mặt tôi rồi chậm rãi nói. May quá cậu ấy không sao! Vậy mà tôi cứ tưởng...

“Vương đâu rồi con?!”

Một người phụ nữ tuổi trung niên ăn mặc rất sang trọng bước tới.

”Cậu chủ ở đây thưa bà!

Tôi chưa kịp ngẩng đầu lên thì một người phụ nữ trẻ lên tiếng gọi sau khi cánh cửa được mở ra. Phía sau còn rất nhiều người đi theo, họ mặc toàn bộ màu đen trông rất lịch sự.Mặc dù biết gia đình Vương rất giàu có nhưng tôi cũng không ngờ là giàu đến mức này!

“Vương ơi! Con còn đau không?”

Nghe tiếng người phụ nữ trung niên tôi cũng bật dậy toan bước vào thì bị hai người mặc đồ đen ngăn lại. Thật quá đáng tôi chỉ muốn biết cậu ấy như thế nào thôi mà!

“Đan Đan là ai?”

Người phụ nữ trẻ bước ra gọi tên tôi. Sao cô ấy biết mình tên Đan nhỉ?

“Dạ là em!”

“Cậu chủ muốn gặp em đó!”

Cô ấy nhìn tôi một lượt rồi nói.

Cuối cùng thì cũng vào thăm được Vương. Cậu ấy nằm trên giường đôi mắt mở lim dim.

“Cậu sao rồi?”

“Vẫn sống nhăn răng!”

Trong tình trạng thế này mà còn đùa được nữa chứ! nếu không phải cậu ta đang bị thương thì tôi đã cốc vào đầu mấy cái rồi.

“Đan lo lắng cho tớ à!”

“Ai thèm lo cho cậu!”

“Hi...thế sao mắt đỏ au vậy?”

“Làm gì có!Cậu hoa mắt rồi!”

“Có mà! Trong lúc mơ màng tớ nghe rõ cậu gọi tên tớ mà!”

“Ừ thì tại... Thôi thì cho là tớ lo cho cậu đi được chưa?”

Thôi thì đành nhường cậu ta vậy. Cái nhau mãi cũng chẳng được gì!

“Mà Đan à!”

“Gì nữa đây???”

“Đan... hơi quá!!!”

Rầm! Đúng rồi trên người tôi đang bốc mùi... phân heo! Chỉ tại cứu cậu mà tôi phải ngậm ngùi nhảy lên chiếc xe chở heo hôi thối đó mà giờ lại còn chọc tôi nữa.

“Nói à biết nếu không có tôi liệu mình chặn chiếc xe đó lại thì cậu toi rồi nhé!”

“Ừm...cảm ơn nhé! Tớ đang nói chuyện với thần chết thì ông ta chê tớ hơi quá nên đuổi tớ về với cậu nè!hì hì”

Lại cái nụ cười toe toét đó, sém chút nữa là không còn nhìn thấy nụ cười đó nữa! Cảm ơn thần chết đã ghét cậu ấy và không cậu ấy đi!

“Thôi tớ về nhà đây! Chắc ba tớ đang lo lắng lắm!”

Nói rồi tôi quay lưng bước ra nơi Trí đang ngồi chờ.

“Về thôi!”

Trên Đường Về

“Đan à! Nếu tớ cũng bị như Vương thì cậu có buồn không?”

“Trời! sao cậu hỏi vậy?”

Tự nhiên lại hỏi câu trẻ con như thế nữa chứ! Bình thường cậu ấy có thể đâu sao hôm nay lại ‘trẻ con hóa’ vậy.

“Không!!!”

Tôi cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa! Nếu Trí mà bị như thế thì tôi làm sao sống nổi. Trong đầu nghĩ thế nhưng lại nói khác, ngại lắm sao nói thế được!

“Tại sao?”

Trí lại hỏi tiếp làm tôi thấy khó xử quá! Thôi lỡ đâm lao rồi thì đành chạy theo lao luôn vậy.

“Cậu có là gì của tớ đâu mà tớ lại buồn!”

”Không là gì ư...?”

Chẳng hiểu tại sao Trí lại im bặt rồi buông một câu băng khuâng. Tôi chỉ đùa thôi mà gì mà ghê thế! Tôi cũng muốn sửa lại lắm nhưng lỡ rồi thôi kệ. Chắc cũng chả sao đâu!

16. Chương 16

Tin đại thiếu gia của tập đoàn MINH VƯƠNG bị thương nằm viện được lan khắp toàn trường. Các fan nữ loạn cả lên, đến thăm cậu ấy cũng khó vì từng loạt người đổ về đông như kiến đến mức phải xếp hàng thay phiên nhau vào. Đúng là người nổi tiếng có khác!!!

“Vương ơi ăn cái này đi!!!”

“Há miệng ra nào! Ngoan!!!”

Sặc!!!

“Không ăn đâu!”

“Thế ăn bánh nhé!”

“Không ăn gì hết!”

Đứng ngoài cửa phòng bệnh tôi phải cố nhịn cười vì chứng kiến cảnh tượng một đám nữ sinh vây quanh giường ép Vương ăn hết thứ này đến thứ khác. Khổ thân quá!!!

“Ê! Sao đứng đó? Vào đi!!!”

Trong lúc tôi định quay về thì Vương phát hiện ra và gọi giật lại.

“Cậu có vẻ khỏe rồi nhỉ?”

“Chưa mà vẫn còn đau lắm!”

Tôi bước vào chen lẫn vào đám nữ sinh đang to mắt ra nhìn, Vy ngồi ngay cạnh Vương.

“Cậu đi thăm mà không mang gì à?”

Vy nhìn tôi một lượt rồi hất hàm hỏi. Ừ nhỉ! Tôi quên mất, mang tiếng là đi thăm mà chẳng mang theo thứ gì, ngại quá!

“Cho cậu nè!”

Tôi móc trong túi ra một cây kẹo mút rồi đưa cho Vương. Đám nữ sinh ngạc nhiên nhìn theo rồi cười ầm lên.

“Cảm ơn Đan nhé! Tổ sẽ cắt đi thật kĩ!”

Ặc ặc! Vương cầm cây kẹo mút nâng niu như vàng khiến nhỏ Vy tức đến đỏ mặt.

“Các cậu về nhé tổ muốn nói chuyện với Đan một lúc!”

“Ừm... tớ về đây!”

Vy miễn cưỡng đứng dậy, thấy vậy đám kia cũng đứng lên ra về. Trước khi ra khỏi phòng Vy không quên liếc tôi một cái.

“Ở đây buồn quá cậu hát tớ nghe đi!”

”Mơ à! Tớ không hát!

Tôi quay mặt ra chỗ khác làm lơ đi.

“Năn nỉ mà!”

Wương vẫn không chịu làm vẻ mặt con nít nài nỉ tôi cho bằng được.

“Không là không!”

“Tớ đau quá! Đau chết mất!”

Wương nằm lăn xuống phụng phịu như đứa trẻ không đòi được kẹo.

“Thôi được rồi tớ hát!”

“Hi hi...”

“Hai con trâu húc nhau một con chết và một con què hai thằng tàu cầm dao bầu đâm vào hầu hai con trâu.Hai con trâu húc nhau một con chết và một con què hai thằng tàu cầm dao bầu đâm vào hầu hai con trâu.Hai con trâu húc nhau một con chết và một con què hai thằng tàu cầm dao bầu đâm vào hầu hai con trâu...”

“Ha...ha ha...”

“Cười gì mà cười!”

“HA HA HA.....”

Bực mình quá! Tên Đại Ma Vương ôm bụng cười lăn cười lóc!

“Đắm cho xòe răng giò!”

“Thì không cười nữa...hì hì...!”

Vương cố gắng mím chặt miệng để không bật cười thành tiếng nữa.

Mai thì vòng hai rồi cậu đi được không?”

“Chắc là không!”

Vương vất tay lên trán ra vẻ mệt mỏi nói bằng giọng thều thào như người sắp chết. Xạo ghê!

“Ừ thế thì bọn tớ tự lo thôi!”

“Các cậu vất vả quá!”

Vương vẫn ra vẻ mệt mỏi nói.

“Mai Trí với tớ cùng thi văn nghệ bằng tiết mục khiêu vũ vậy!”

Tôi giả bộ thở dài nói với giọng tiếc rẻ.

“Cái gì? Không được!!!!”

Mới này còn nằm bẹp một chỗ mà vừa nghe tôi nói Vương bật dậy như lò xo rú lên ầm ỹ.

“Cậu đang bị đau mà! Cậu cứ yên tâm nằm đây dưỡng bệnh đi!”

“Không! Không! Tớ khỏe rồi ! Xem nè!”

Nói rồi Vương nhảy phóc xuống giường chạy qua chạy lại như con chơi chơi khiến tôi không nhịn nổi cười.

17. Chương 17

“Hey! Minh Vương giá đáo!”

Đại Ma Vương sau mấy ngày dưỡng thương nay đã bình phục và tái xuất giang hồ. Cậu ta mặc một chiếc sơ mi sọc caro với quần kaki đen nhìn cũng đẹp ấy chứ!

“Cậu khỏe hẳn chưa?”

“Tất nhiên là rồi không thấy hả?”

“Thế thì tốt!”

Hôm nay cả nhóm tụ tập lại nhà tôi tập văn nghệ. Vương đến trễ cả nửa tiếng mà vẫn hớn hờ như không.

“Tớ với Đan tập khiêu vũ nhé!”

“Khiêu vũ???”

Cả bọn tròn xoe mắt nhìn Vương, cậu ta bị tôi lừa rồi! Làm có ai biết khiêu vũ cơ chứ. Xem ra tên này ngốc quá!

“Cậu bị Đan gạt rồi đâu có khiêu vũ đâu!”

Trí cố nhịn cười thông báo cho Vương về tin buồn đó.

“Cái gì!”

Vương đứng thộn mặt ra nhìn tôi ngơ ngác.

“Cậu cùng Trí và Kiệt sẽ hát Tam ca, vòng này thắng thua quyết định vào sự ủng hộ của khán giả mà đa số là nữ. Nếu như tung ra ba vũ khí lợi hại này thì hay hơn và lại ba giai đẹp mà đứng cạnh nhau thì độ sát thương sẽ cao hơn.”

Tôi đưa ra một giả thiết không thể thuyết phục hơn nữa. Tôi quyết định rồi cả nhóm bắt buộc phải nghe theo thôi.

“Ừ...thì hát!”

Ngoan! Bắt đầu tập thôi...

3 tiếng sau

”If our love was a fairy tale

I would charge in and rescue you

On a yacht baby we would sail

To an island where we’d say I do

And if we had babies they would look like you

It’d be so beautiful if that came true

You don’t even know how very special you are”

Vương hát cũng khá ổn

You leave me breathless

You’re everything good in my life

You leave me breathless

I still can’t believe that you’re mine

You just walked out of one of my dreams

So beautiful you’re leaving me

Breathless

And if our love was a story book

We would meet on the very first page

The last chapter would be about

How I’m thankful for the life we’ve made

And if we had babies they would have your eyes

I would fall deeper watching you give life

You don’t even know how very special you are

Đoạn này là của Trí.

You must have been sent from heaven to earth to change me

You’re like an angel

The thing that I feel is stronger than love believe me

You’re something special

I only hope that I’ll one day deserve what you’ve given me

But all I can do is try

Every day of my life

Còn phần này là nhiệm vụ của Kiệt

Top 3 hotboy sẽ hát bài Breathless cho bay bổng một xíu.

“Mọi người nghỉ ăn chè nha!”

Trúc Linh đặt 5 ly chè lên trước mặt chung, ngon quá!

“Cậu giỏi thật á cái gì cũng biết nấu! Xem ra lễ ẩm thực không phải lo rồi!”

Trí và Vương vừa ăn vừa khen tấm tắc. Đúng là hơi ghen tị với tài năng của Linh thật.

XOẢNG.....

Chết rồi tôi sơ ý làm rơi ly chè xuống bể ta tành. Đúng là xui quá!

“Để tớ dọn cho!”

Linh nhanh tay cúi xuống dọn mảnh vỡ.

“Á! Đau quá!”

“Cậu bị đứt tay rồi!”

Tôi nhìn thấy tay của cô ấy chảy đầy máu. Do mảnh thủy tinh đâm phải. Rắc rồi rồi đây!

“Cậu có sao không?”

Trí cầm băng cá nhân nhẹ nhàng băng cho Linh. Với ai cậu ấy cũng đối tốt vậy sao?

Tay của Linh đã được cầm máu, bây giờ cũng đã muện rồi nên bạn họ nằng nặc đòi về.

“Bye!”

Wang vẫy tay chào chúng tôi rồi nhảy lên xe phi thăng về nhà. Kiệt cũng đã có người đến đón.

“Tớ đưa cậu về nhé!”

Trí đứng lên kéo Linh đứng dậy. Chỉ bị đứt tay thôi mà đâu đến nỗi không tự về được.

“Thôi tớ tự về được mà!”

Trúc Linh hơi ái ngại từ chối.

“Tối rồi con gái đi một mình không hay đâu!”

Trí dắt chiếc xe đạp của Linh ra rồi giục Linh ngồi lên. Chắc cậu ấy không muốn Linh gặp nguy hiểm thôi. Họ đã đi ra khỏi cổng nhà tôi một đoạn, Nhưng... không thể để lửa gần rơm được nguy hiểm! Nguy hiểm! Không được tôi phải đi theo mới được.

Tôi đạp theo họ nhưng vẫn giữ khoảng cách để không bị phát hiện. Trí và Linh vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Tức thật!

Đi khoảng 15 phút tôi thấy Linh xuống xe rồi lấy chìa khóa mở cổng. Hình như không có ai ở nhà vì cổng khóa mà.

Tôi đang định gọi Trí về mà Trí đứng đó một lúc rồi cùng Linh bước vào luôn. Không biết bọn họ vào đó làm chi nữa đã muện lắm rồi mà với lại nhà Linh lúc này lại không có ai ở nhà.

Tôi đứng đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Trí ra. Rốt cuộc thì bọn họ muốn làm gì? Hay họ muốn bước lên nấc thang để trở thành người lớn???

Ôi Không!!!

18. Chương 18

Tớ ghét cậu

Tớ thề sẽ không nhìn mặt cậu nữa...

TUẦN LỄ ẨM THỰC

Chúng tôi được chia ra các khu vực cắm trại và trang trí theo ý thích. Cả ngày hôm tôi không nói chuyện với Trí câu nào thậm chí không thèm nhìn mặt luôn.

“Nè...”

“Không cần!”

Trí cầm sợi dây đưa cho tôi trong lúc đang buộc những cái cọc để dựng trại, tôi phớt lờ.

“Cậu sao vậy? Ốm hả?”

“Không liên quan gì đến cậu!”

Tôi bực bội chạy ra chỗ của Vương bỏ mặc Trí lại một mình. Mà cậu ấy có cô đơn đâu tôi vừa rời khỏi thì Linh đã đến bên cạnh cậu ấy rồi mà. Tôi giơ chân lên đạp cả cái trại vừa dựng xong đổ cái rầm.

“Trời ơi... Cậu làm trò gì vậy!”

Wương cặm cùi mãi mới cột xong sợi dây mà lúc ngược mặt lên chỉ còn lại một đồng lộn xộn đổ nát.

“Tớ thử xem nó chắc chưa thôi mà.”

“Thế cậu biết rồi đúng không!”

“Ừ biết rồi, vẫn chưa vững cho lắm!”

Wương bật cười thành tiếng may mà cậu ta không nổi điên lên vì cú đạp ngoạn mục của tôi.

.....

Phù... Cuối cùng thì cũng xong phần dựng trại, giờ chỉ còn ngồi chờ lệnh thông báo công việc tiếp theo thôi.

Nhìn tất cả các trại của nhóm khác tôi rút ra một kết luận : Trại nhóm tôi tệ nhất!

Cũng chẳng ngạc nhiên vì trong số chúng tôi không có ai có kinh nghiệm cắm trại cả vả lại cắm trại cần sự đoàn kết mà nhóm chúng tôi mỗi người một việc lại còn xen lẫn giận dỗi nữa chứ.

“Nhóm mình xấu nhất nên không được điểm, tất cả phải cố gắng ở mục thi tiếp theo!”

“Ừm!”

Cả nhóm ỉu xiu như mèo cụp đuôi.

“Các nhóm tham gia hội thi chuẩn bị cho phần ẩm thực!”

Tiếng loa ổng ổng phát lên làm cả bọn giật bắn mình.

“Chúng ta sẽ nấu món gì?”

“Tớ không biết!”

Chưa chuẩn bị gì cả chỉ trông cậy tài năng của mỗi người thôi. Nhóm trưởng như tôi phải đứng lên giải quyết vụ này mới được.

“Mỗi người nấu một món sau đó làm thực đơn sau!”

“Tớ đâu có biết nấu ăn với lại tớ sợ dơ mất cái áo đẹp này lắm!”

Kiệt đồng đây đứng dậy phân bua không biết tôi dùng từ đồng đánh có đúng không nữa!

“Mùi gì vậy!”

Chúng tôi phát hiện ra một mùi thơm ngào ngạt. Vương từ trong trại bê ra một chảo đồ ăn không biết là món nữa?

“Xem món RỒNG BAY TRONG CHẢO của tớ đây!”

“Wow! Nghe hấp dẫn quá mở ra xem đi!”

Chúng tôi hồi hộp mở nắp chảo ra xem.

“Hơ.....”

“Ngạc nhiên chưa?”

“Ngạc nhiên thật!”

Trời ơi cái món rồng bay trong chảo gì đó của Vương hóa ra chỉ là rau muống xào.

“Thế còn mùi thơm kia đâu?”

“Kia kìa chị hai!”

Tôi và cả nhóm nhìn theo tay Vương chỉ thấy có một nhóm đang quay một con heo. Mùi thơm phát ra từ chỗ kia cơ mà. Nhìn hết tất cả thì bọn họ nấu những món rất công phu còn nhìn lại nhóm tôi thì chỉ có một chảo rau muống xào ném thử thì mặn chát lại còn cháy khét nữa.

“A! Chè, chẳng phải là Trúc Linh nấu chè rất ngon sao?”

Wương gào lên như nhặt được vàng mà không, kim cương mới đúng!

“Ừ để tớ thử!”

Biết là Linh nấu chè ngon nhưng chuyện hôm đó làm tôi thấy ghét cô ta quá! Đúng là giả nai mà, nhìn vẻ bề ngoài thì hiền dịu mà bên trong thâm hiểm. Thật đáng ghét!

15 phút sau

“Bọn tớ đã mang hết các nguyên liệu đến rồi công việc tiếp theo là của cậu đó!”

“Ừ cảm ơn nha!”

Linh cười títt mắt, lại nụ cười đó! Sao lúc trước tôi thấy dễ thương mà sao giờ muốn chọi dế vào mặt thế!

“Có cần tớ giúp không?”

“Ừ... cảm ơn nhé!”

Họ lại thân mật nữa rồi, tôi ghét Linh ghét cả Trí luôn. Tôi bước ra khỏi trại để đỡ nhìn thấy cảnh tượng trưởng tai gai mắt.

Khò khò...

Không biết tôi ngủ gật từ lúc nào nữa lúc tỉnh dậy thì có một chiếc áo đắp trên người. Là áo của Trí. Cậu quan tâm tới tớ làm chi? Mà hình như tôi cũng hơi quá đáng thì phải thôi phải làm lành rồi hỏi rõ ngọn ngành.

“Mặt cậu bầm hết rồi nè!”

Vừa mới định làm hòa mà tôi lại nhìn thấy Linh lau mặt cho Trí nữa rồi. Đã thế thì giận luôn mà cậu ấy lại không biết tôi giận mới tức chứ.

19. Chương 19

Tức thật đó! Rốt cuộc thì giữa họ có chuyện gì không biết. Trong phút chốc tôi nảy ra một ý định.

Rón rén... Rón rén...

“Oái... Cậu làm ở đây thế?”

Tôi đang lẩn mò vào chỗ nôi chè của Linh thì lại bắt gặp Kiệt cũng đang ở đó.

“Hi... Bà có thấy gì không?”

“Không... Nhưng...”

“Không thấy thì tốt tui đi đây!”

Cậu ta làm gì thế không biết? Thôi mặc kệ tôi còn phải làm chuyện của tôi nữa không quan tâm thì tốt hơn!

“He he...”

Phù.... Mọi kế hoạch đã đầu vào đấy chè được phân chia thành nhiều phần. Một phần mang lên ban giám khảo một phần thì mời mọi người ăn.

“Linh ơi chè cậu nấu cho cậu ăn trước nè!”

Tôi múc chè vào chén rồi đưa cho Linh ăn trước. He he sắp có trò hay để xem rồi! Tôi nhìn từng cử chỉ của Linh đưa thìa chè đầu tiên vào miệng.

“Hi... Hi... Trí ơi tớ nhường cậu ăn nè!”

Hả????

Chết rồi cái này nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi đâu có tính đến chuyện Linh sẽ đưa cho Trí ăn đâu. Thôi lỡ rồi dù sao thì cũng dạy cho Trí một bài học luôn. Tôi thản nhiên nhìn Trí ăn.

Phụt..... ọe ọe

“Cái gì thế này?”

Tội nghiệp Trí thật! Do cậu hết đó thôi. Tôi thấy hơi thất vọng một tí là chén chè đó không do Linh ăn.

Bỗng nhiên Trí kéo tay tôi đi ra ngoài tới chỗ của Vương và Kiệt đang đứng.

“Các cậu đã cho cái gì vào nồi chè vậy?”

“Xin lỗi Trí tớ chỉ cho có nửa ký muối thôi!”

Kiệt ngáp ngừng nhận lỗi. Vừa nãy cũng gặp cậu ta cũng ở đó nhưng tôi cũng không nghĩ là cậu ấy cũng làm thế.

“Hi...Tớ cho thêm ít ớt bột thôi!”

Trời ơi ngay cả Vương cũng chơi trò này luôn hả? Thật không thể tin nổi!

“Còn cậu...?”

Trí quay sang nhìn tôi ánh mắt dò xét khiến tôi lúng túng!

“Tớ...tớ...”

“Cậu có cho thêm hạt nêm không?”

Kiệt hào hứng hỏi tôi vì tôi cũng là tòng phạm với cậu ấy.

“Tớ không cho hạt nêm!”

Đúng rồi tôi có cho hạt nêm đâu!

“Cậu đổ nước mắm vào đúng không?”

“Ừ...”

Híc chỉ có Trí mới biết thôi. Tôi đổ cả một chai nước mắm Nam Ngư vào đó. Nhưng sao Trí lại biết chứ? Mà nếu biết rồi thì sao cậu ấy còn ăn nữa?

“Cậu biết rồi hả?”

“Ừm tớ thấy hết rồi! Cậu đi xin lỗi Linh đi!”

“Không bao giờ và đừng mong chờ!”

“Cậu quá đáng lắm rồi đó!”

Trí quay lưng rồi bước đi luôn. Cậu ấy giận rồi sao? Nhưng tại sao chứ?

Kiệt cũng đi ra chỗ khác cùng với Vương chỉ còn lại một mình tôi. Cho cậu ta giận luôn tôi ghét Trí tôi sẽ vinh danh tên Trí vào trong danh sách ghét! Nhưng sao thấy buồn quá!

Không cần đoán cũng biết nhóm tôi thua rồi nhưng vẫn còn tiết mục văn nghệ bẻ mặt hội thi nữa mà....

Một ngày trôi qua thật tẻ nhạt, tối nay là đêm diễn văn nghệ. Trí cũng chẳng nói với tôi câu nào. Ánh mắt lạnh lùng vô cùng, có lẽ cậu ấy không xem tôi là bạn nữa. Híc sao thấy đau đầu thế không biết cả người tôi nóng ran lên.

“Đan ơi ăn bánh không?”

Wương chạy tới trong tay cầm một hộp bánh đưa cho tôi nhưng tôi từ chối dù đây là loại bánh tôi thích ăn nhất. Tự nhiên lại không muốn ăn! Chóng mặt quá chắc là do từ sáng tới giờ đi nắng đây mà!

“Sao cậu cứ thờ người ra như thế?”

“...”

“Cậu sốt rồi!”

Wương đưa tay lên trán tôi, tay cậu ta lạnh quá hay do đầu tôi đang nóng?

“Tớ đưa cậu về nhà nha!”

“Không...”

Sao có thể về được lát nữa tôi còn muốn xem Trí biểu diễn nữa! Phải cố gắng mới được mặc dù không thể đứng vững nhưng tôi nhất định sẽ không về.

.....

“Sau đây là tiết mục của nhóm 25 nhóm của Đào Đan Đan!”

Rào... Rào...

Tiếng vỗ tay như sấm dậy của khán giả. Ba hotboy bước ra trong làn khói diệp kỳ nhìn như những hoàng tử vậy!

Trí đang hát. Rất hay! Đôi lúc tôi thấy cậu ấy nhìn về phía tôi không biết là thật hay ảo giác nữa?

Huhu sao thấy buồn thế này... Đầu óc cứ quay mòng mòng...

“Trí.....!”(Thân nhiệt: 39,5 độ)

Tiếng hát thất thanh làm gián đoạn tiết mục biểu diễn. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi. Trí đứng ngây người nhìn tôi.

“Tối hôm đó cậu và Linh đã làm gì?” (khóc)

(Đan đang sốt cao đến mức mê sảng)

Tất cả mọi người đều sửng sốt vì câu nói tôi nghe thấy tiếng ồn ào rồi dần dần nhỏ đi rồi ngắt đi.

20. Chương 20 - End

“Cậu tỉnh rồi à!”

Tôi vừa mở mắt ra đã thấy Trí ngồi bên cạnh. Cậu nhìn tôi với vẻ mặt bơ phờ chắc hôm vì tôi mà thức suốt đêm.

“Cậu còn giận tớ không?”

“Không! Tớ có giận đâu.”

“Xạo!”

Trí cười tíu tít, cậu ấy cười tức là đã hết giận rồi. Cứ tưởng là Trí sẽ không bao giờ nhìn mặt tôi nữa chứ.

“À... Tổ muốn hỏi...”

“Cậu muốn biết tổ và Linh làm gì tối hôm đó hả?”

“À... Ừ...!”

“Cậu ngạc nhiên thật, thực ra tổ và Linh không hề có chuyện gì cả. Thật đấy!”

“Thế cậu vào nhà Linh làm gì?”

Trí mỉm cười rồi gõ nhẹ lên đầu tôi. Tự nhiên thấy mình ngổ ngổ.

“Tối hôm đó Linh nhờ tổ sửa bóng đèn cho Linh vì cô ấy ở một mình lại không biết sửa nên tổ giúp thôi.”

“Thì ra là vậy tổ tưởng bọn cậu định bước lên nấc thang để trở thành người lớn chứ!”

“Bỏ tay với cậu luôn...!”

oOo

Sau hai tuần tham gia hội thi thì chúng tôi lại tiếp tục vùi đầu vào học. Kết quả thì chúng tôi thất bại thảm hại chắc là tại tôi...hì mà cũng không ai trách tôi mà.

“Học bài chưa?”

“Chưa...”

Trí tròn tròn mắt lên nhìn tôi. Tôi chẳng thích môn anh văn tí nào trong khi Trí thì đại siêu!

“Cậu phải học hết những tập tài liệu tham khảo tổ đưa chứ!”

“Tổ quên...”

“Toi rồi...”

“Hi hi...”

Xem kìa tôi không lo mà Trí còn lo hơn tôi nữa chứ. Nhìn mặt cậu ấy trông buồn cười quá!

“Trí..... Cậu ấy kìa!!!!!!”

Ồi không vừa tới cổng trường ngay lập tức một đám nữ sinh vây quanh lấy Trí còn tôi thì bị gạt sang một bên.

“Cậu với con Linh Tép khô là một cặp hả?”

“Híc híc... sao cậu lại chọn nó?”

“....”

Không chỉ Trí mà tôi cũng bất ngờ kém. Hình như hôm đó tôi nói to quá khiến mọi người hiểu lầm.

“Không phải như các bạn nghĩ đâu! Tất cả chỉ là hiểu lầm!”

“Thế còn vụ cậu vào nhà Linh lúc đêm khuya thì sao?”

“Mọi chuyện không như các cậu nghĩ đâu!.....”

....

Tôi nghiệp Trí phải mất gần 30 phút để giải thích hiểu lầm do tôi gây ra. Tôi tưởng nó chỉ gây một làn sóng nhỏ thôi ai ngờ là một cơn sóng thần lớn như vậy.

.....

CÁNH ĐỒNG HOA CÚC DẠI

Chủ nhật ở nhà rảnh rỗi không biết làm gì. Tôi lôi một chiếc hộp mà tôi coi đó là chiếc hộp bí mật ra.

Có một bức tượng cô bé và cậu bé đang hôn nhau rất dễ thương, ở đằng sau đó là tên tôi và... Trí. Bức tượng này được tôi từ lâu rồi và tôi đã khắc tên của cậu ấy vào buổi tối hôm đó. Tôi cầm bức tượng lên nhìn lại rồi đặt lên bàn học cái nơi đáng ra nó phải ở từ lâu nhưng tôi lại cất dấu nó đi. Đang nhìn ngắm thì bỗng nhiên con mèo nhảy lên bàn học vô tình làm bức tượng rơi xuống vỡ tan. Tại sao?

Hình như có tiếng gọi ở ngoài cổng...

“Đan...”

“Gì vậy?”

Trí gọi tôi ra ngoài cổng, hôm nay cậu ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng với quần ka-ki đen rất bảnh trai. Giờ mới phát hiện ra anh bạn chơi thân từ nhỏ lại có vẻ đẹp hút hồn như thế.

“Đi với tớ...”

“Đi đâu?”

Trí nắm tay tôi kéo đi không cần nói cho tôi biết là đi đâu nữa. Cậu ấy đưa tôi đi qua bao nhiêu con đường, rồi đến một cánh đồng hoa cúc dại. Đẹp quá lần đầu tiên tôi thấy một cảnh tượng đẹp đến như vậy. Bạt ngàn màu xanh xen kẽ là những bông hoa nhỏ li ti cánh trắng đung đưa theo gió.

“Đẹp không?”

“Đẹp lắm! Sao cậu không nói tớ biết sớm hơn?”

“Hi... Hi nói trước thì còn gì là thú vị nữa!”

Trí nheo mắt cười, tay hái lấy vài cành hoa khê cài lên tóc tôi. Bỗng nhiên thấy mặt nóng ran lên.

“Sao đỏ mặt thế kia?”

“Làm gì có...”

Trí nhìn thấy mặt tôi đỏ như cà chua thì ôm bụng cười nắc nẻ.

“Không được cười...!!!”

“Ha ha ha.....”

“Tớ đánh chết cậu...”

“Đừng mà tớ không cười nữa... ha ha ha...”

“Không được chạy...”

Chúng tôi chạy nhảy vui vẻ trên cánh đồng hoa đến khi đôi chân mỏi rã rời. Bỗng nhiên Trí ngồi xuống nhìn về một nơi xa xăm.

“Cậu thấy cảnh hoàng hôn đẹp không?”

Trí vẫn nhìn về phía đó rồi hỏi một câu vu vơ.

“Ừ đẹp nhưng cảnh mặt trời sắp lặn xuống trông thật buồn!”

“Ừm... nhưng mặt trời phải lặn thì ngày mai mới mọc lại được chứ!”

“Hi... Hi...”

“Nếu còn một ngày để sống cậu sẽ làm gì?”

Trí quay lại nhìn tôi rồi hỏi, đôi mắt ánh lên một vẻ suy tư. Sao tự nhiên lại hỏi một câu như thế?

“Nếu còn một ngày để sống thì tớ sẽ ăn hết tất cả những thứ tớ muốn ăn!”

“Haha... Cậu là đồ ngốc!”

Trí bật cười rồi hét to về khoảng không vô tận

“Trí ngốc hơn!”

Tôi cũng đâu có chịu kém hơn bèn hét lớn lên.

“Đan ngốc nhất trên đời!”

“Trí là tên đại ngốc!”

Và cứ như vậy chúng tôi hét đến khô cổ rồi mới quyết định ra về.

“Tớ công cậu về nhé!”

“Ừm ...hì”

“Có thể sẽ là lần cuối tớ công cậu đó!”

“Tại sao...?”

Tôi rất bất ngờ về câu nói đó, Trí nói giống như cậu ấy sắp phải đi xa và không bao giờ trở về nữa...

“Tại tớ nặng quá hả?”

“À...ừ... cậu nặng như heo á!”

“Sao lại nói tớ là heo!”

Tôi lấy đầu mình đập vào đầu của Trí một cái rồ đau.

“Cậu sao vậy?”

Đột nhiên từng bước chân của Trí trở nên nặng nề, hay tôi nặng như heo thật.

“Tớ không sao!”

“Thôi để tớ xuống đi bọ cũng được!”

“Không! Tớ nhất định phải công cậu về nhà.”

Tôi thấy rất lo lắng bước chân của Trí cứ lảo đảo dường như sắp ngã khụy. Bước tới cổng nhà cậu ấy vẫy tay chào tôi rồi quay lưng đi.

Bước vào nhà tôi cảm thấy có gì đó không ổn bèn chạy ra ngoài xem.

“Trí cậu sao vậy?”

Trí nằm bất động dưới đất, tôi lao tới lay cậu ấy nhưng cậu ấy đã bất tỉnh. Tôi hét toáng lên gọi người nhà cậu ấy ra.

Một lúc sau xe cứu thương tới tôi cùng ba và cả ba mẹ của Trí cùng đến bệnh viện. Bóng của Trí khuất xa dần sau cánh cửa của phòng cấp cứu.

“Trí mất rồi!”

Tiếng nói của mẹ Trí như sét đánh ngang tai tôi khiến tôi dường như bất động. Tôi không tin, hình như đang mơ thì phải mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Tôi lấy tay véo vào mặt mình cảm giác đau điếng. Đây là hiện thực không phải là giấc mơ.

“Nó bị mắc bệnh nặng không thể chữa được, cuối cùng thì...”

Mẹ Trí nói trong tiếng khóc nghẹn ngào, cậu ấy bị bệnh nặng tại sao lại không nói cho tôi biết sớm hơn. Trí tìm tôi như bị bóp nghẹt tôi lao vào ôm lấy Trí. Tôi lay mãi mà cậu ấy không chịu mở mắt ra nói lý do cho tôi.

“Cậu tỉnh lại đi tớ xin cậu đấy! Hu Hu...”

Nước mắt tôi dâng lên không thể kiềm chế, tại sao lại như thế? Có ai nói cho tôi biết tôi phải làm sao đây?

Có một bí mật từ rất lâu, vào một buổi sáng mùa thu trái tim mới lớn của Đào Đan Đan khẽ rung lên trước Trí cậu bạn thân từ thuở còn nhỏ. Tổ thích cậu từ lúc đó nhưng trái tim học cách khôn lớn tự nhủ đó là một cơn say nắng tức thời. Tổ xem đó là một bí mật không bao giờ hé lộ nên chọn cách giữ cậu bên mình như một người bạn thân. Tổ chưa bao giờ nghĩ sự lựa chọn đó sẽ khiến tổ hối hận.

“Cậu ở trong tim tổ nhưng tổ không thừa nhận.”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-o-trong-tim-to-nhung-to-khong-thua-nhan>